

Catalunya



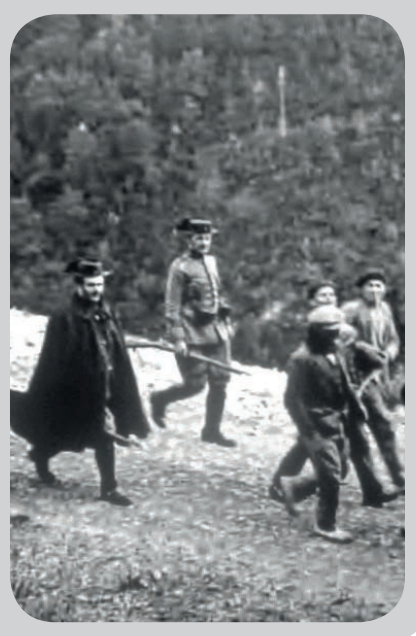
ORGANITZA'T



CGT

#TalMesComAquest

del 1932, entre el 18 i el 23 tingué lloc la Revolta de l'Alt Llobregat, altrament coneguda com els fets de Figols, on els anarquistes proclamaren el comunisme llibertari en fer-se els amos de la situació els obrers i obreres que havien proclamat la vaga general revolucionària. L'aixecament, instigat per la CNT, es propagà a altres poblacions properes, i el govern de la República hagué d'enviar l'exèrcit. La repressió posterior fou sagnant, detencions, empresonaments, i fins i tot deportacions. El Comitè Nacional no donà suport a la vaga, impulsada pels faistes, en el que seria un episodi més del trencament intern entre trentistes i faistes de CNT.



Tornen els anys 20

Corria un meme fa unes setmanes que deia que tornaven les modes dels anys vint. Entre aquestes hi havia el Charlestone, o l'Art Deco. També apareixia l'anarcosindicalisme, en una vinyeta de ninots enfadats i amb fusells i banderes. Tornen els anys 20, aquest cop sense fusells. Però potser igual d'enfadats o més. I amb aquests anys vint deixem enrere un 2019 en el que la CGT ens hem convertit en més alternativa que mai. Un any en el que ens hem convertit en el primer sindicat de Catalunya. Sí, el primer. El primer sindicat de combat. El primer sindicat que aposta per l'acció directa. El primer sindicat en guanyar conflictes de forma clara, des del carrer, des de la vaga i fora dels despatxos. El primer sindicat, sindicat, és a dir, estructura d'autodefensa de la classe treballadora, i no una gestora plena de buròcrates i llepaculs.

Vam iniciar l'any guanyant el pols a Cacaolat, fet que semblava impossible. Com uns quants arreplegats van aconseguir doblegar la voluntat d'una empresa com Cacaolat? Doncs de la mateixa forma que vam aconseguir fer-ho acabant l'any al Grup Balaña, o a Iberboard, o a Nestlé, o a l'Ajuntament de Girona. La resposta és coneguda per tothom. Fent el que es feia els anys vint: Que no negociés? Vaga. Que no cedeixes? Més vaga. Que a sobre et poses xulo? Vaga, boicot i sabotatge.

Hem de recuperar els bons modals de la classe treballadora. Aquells modals en que, sense tanta burocràcia i tanta mediació, s'agafava la paella pel mànec (o al patró pel coll) i se li obligava a cedir. El 2020 sembla un bon any, una bona dècada, per començar a fer-ho.

ON ENS TROBEM?

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Carrer Pare Laluez 19-24 08025
Barcelona
fbcr@cgtsarcelona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080

Berga
Baix 4, 08600 -Berga
sac@cgtsberga.org
Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n 08240
Manresa
manres@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260 FAX 938747559

Tarragona
Plaça Imperial Tàrraco, núm. 1
Edifici 2, 3a Planta 43005-Tarragona
cgttarragona@cgts.es
Tel. 977242580 FAX 977241528

Manresa
Circumval·lació 77, 2n 08240
Manresa
manres@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260 FAX 938747559

Rubi
Colom, 3-5, 08191 -Rubi,
Rubi
rubi@cgtsrubi.com
Tel/FAX 935881796

Sabadell
Roselló 10, 08207 -Sabadell
cgtsabadell@cgtcatalunya.cat
Tel/FAX 937450197

Terrassa
Ramón Llull, 130-136, 08224
-Terrassa
cgtserrassa@cgts.com
Tel. 937339006

Castell del Valles
Pedrisas, 9 bis, 08211 -Castell del Valles
cgts.castellar-v@terra.es,
Tel/FAX 937142121

Sallent
Clos, 5, 08650 -Sallent
sallent@cgtsallent.com
Tel 938370724 -FAX 938206361

Viladecans
C/ Sant Maria 72, 08840
Viladecans
viladecans@cgtsallent.com
Tel. 936590814 - 610072649

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 -08700-Igualada
cgtsanoia@yahoo.es
Tel/FAX 933642985

Taradell
Ctra. Espigades, 46 -08940 -Comellà
comella@cgtsarcelona.cat
Tel. 933779163 FAX 933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 -El Vendrell
cgts.baixpenedes@gmail.com
Tel/FAX 937669352

Barcelona Nord
Alfonso XI, 109, 08912 -Badalona
cgts_bnr@yahoo.es
Tel/FAX 935831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos, 08800-Vilanova i la Geltrú
cgts.garraf@cgtsarcelona.cat
Tel/FAX 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 -Mataró
maresme@cgtsarcelona.cat
Tel/FAX 937902621

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51, 08100 -Mollet del Vallès
cgts.molletvo@gmail.com
Tel. 935931546 FAX 935793173

Osona
cgts-osona@cgtsarcelona.cat
636675533

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 -Girona
cgts_gir@cgtsarcelona.cat
Tel. 972231034 FAX 972231219

Baix Camp/Priorat
Plaça Nen de les Oques 8, 1r D 43002 -Huesca
baixcamp@cgtsarcelona.cat
Tel. 977340883

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA
Carrer Burgos, 59 baixos 08014 Barcelona
spccc@cgts.es
Tel. 935120481

FEDERACIONS SECTORIALS

-Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
-Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
-Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)

Edició i Coordinació: Manuel Quesada
Disseny i Maquetació: Pau Rigol
Portada: del llibre "The great climate robbery"
Redacció Catalunya: Manuel Quesada, Pau Rigol, Marta Mingolla, Xavi Rojals, Laura Gómez-Priado, Daniel Mulero, Gerard Sureda, Daniela Matrova, Rosalia Molina, Didié Salau, Rubén Píez, José Calvés, Julián Guisado, Patricia Muñoz
Col·laboradors: Paco Martín, Ermengol Gassiot, Pilar Frey, Carlos Pérez, Iru Moner, Carme Álvarez, Joan Salero, Ferran Aisa, Agostí Guillamón, Oscar Murciano, Anna Rodellar, Anna Arnó, Manel Tomàs, Netzahualt, Dones Llibertàries, Coordinadora d'Informàtica de la CGT i sindicats i seccions sindicals de la CGT de Catalunya
Redacció subscripcions: Carrer Burgos, 59 baixos 08014 Barcelona
Tirada: 13.000 exemplars

www.revistacatalunya.cat/ www.fb.com/revistacatalunya.cat catalunya@cgtsarcelona.cat @RCatalunya

No compartim necessàriament les opinions signades de les col·laboracions

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa:
a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un llibre automatitzat degudament notificat davant l'Agença de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació.
b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal.
c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, als correus electrònics com: cgts-catalunya@cgtsarcelona.cat o comunicació@cgtsarcelona.cat bé a Carrer Burgos, 59 baixos 08014 Barcelona.

2019: Salt endavant de la CGT a tots els fronts

La CGT de Catalunya ha experimentat un creixement, qualitatiu i quantitatiu, durant aquest any que deixem enrere, el 2019. Augment de l'afiliació, creació de nous sindicats, conflictes, vagues, victòries, i objectius aconseguits en un bon nombre de demandes que els afiliats i afiliades a la CGT han plantejat en el marc de la seva empresa. El Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya analitza aquest 2019 amb la mirada posada en els propers anys.

Aquest 2019 ha estat, sens dubte, un any molt intens pel sindicat. Hem acumulat molts conflictes guanyats de forma completa, amb l'ús de la vaga com a eina per assolir els nostres objectius. Però no només això. L'activitat de la CGT ha estat molt present i distribuïda per tot el territori, mostrant, per la via dels fets, que les cessions de la patronal no s'obtenen des de despatxos sinó amb confrontació i pressió sindical.

Hem tingut el número de noves incorporacions al sindicat més important des de que tenim registres, incrementant en més d'un 40% les que es van produir el 2018. Cada mes d'aquest 2019 les noves altes han estat més elevades que el mateix mes de l'any

anterior. De la mateixa forma, la pujada global en el número d'afiliades també ha estat la més forta en, com a mínim, els darrers cinc anys.

La CGT com a alternativa a Catalunya

Aquest context favorable consolida a la CGT com el tercer sindicat de Catalunya en número d'afiliades. El creixement en afiliació és el pas previ a l'extensió del sindicat a les empreses, organitzant els i les afiliades en noves seccions sindicals. Només comparant aquest any amb fa quatre anys, hem obtingut representació a 56 empreses més, superant en més d'un centenar de delegades el total del 2015.

A nivell social i de gènere, la CGT ha estat on havia d'estar: Convocant vaga general coordinadament amb el moviment feminista contra el patriarcat i les explotacions laborals. Els actes i accions conjuntes amb col·lectius socials s'han incrementat, tot i que no de forma homogènia a les diferents federacions.

Encara tenim molt per fer per seguir incrementant la nostra presència, la capacitat d'organització de la classe treballadora en una força anarcosindicalista de combat, que no només no cedeix sinó que guanya drets i condicions concretes i tangibles. Cal seguir i redoblar aquest 2019 que deixem enrere, per poder passar de vèncer a empreses a fer-ho a sectors, per passar de sectors a lluites potents a nivell general. Les persones que formem la CGT de Catalunya estem construint la base, els ciments que faran possible una eina més contundent i més temuda pel Capital. Aquest 2020, seguim! >>

TEMA DEL MES

2019: SALT ENDAVANT DE LA CGT A TOTS ELS FRONTS 3-5

SINDICAL

CGT GUANYA EL CONFLICTE ALS TEATRES BALAÑA 6
ELS TREBALLADORS D'UNISONO A LA VAGA 7
ÉS POSSIBLE UNA VAGA GENERAL A CATALUNYA 8-9
SENSE COMISSIONS OBRERES I UGT? 8-9
EXIGIM LA PARALITZACIÓ DE LES OPOSICIONS DE TEEI I LA SEVA FIXESA 10
NOTÍCIES SINDICALS 11

OPINIÓ

PRESOS I PRESONS 12
MILITÀNCIES SENSE NORD 13

L'ENTREVISTA

FAMILIARS PRESOS POLÍTICS DEL 23S 14-15

EL DOCUMENT

ACOMIADAMENT BARAT PELS TREBALLADORS MALALTS? 16-17

SOCIAL

EL RIU I LA VIDA ES DEFENSEN 18
DENUNCIEM EL DELICTE SOBRE EL MEDI AMBIENT 18
CARAVANERES CEGETERES 19

LES NOSTRES VEUS

CAL FER UNA PREVENCIÓ DE RISCOS LABORALS AMB PERSPECTIVA DE GÈNERE I ? 20-21
BOET 21

INTERNACIONAL

NICARAGUA: LA INSURRECCIÓ POPULAR I LA REACCIÓ 22-23

DINAMITA DE CERVELL

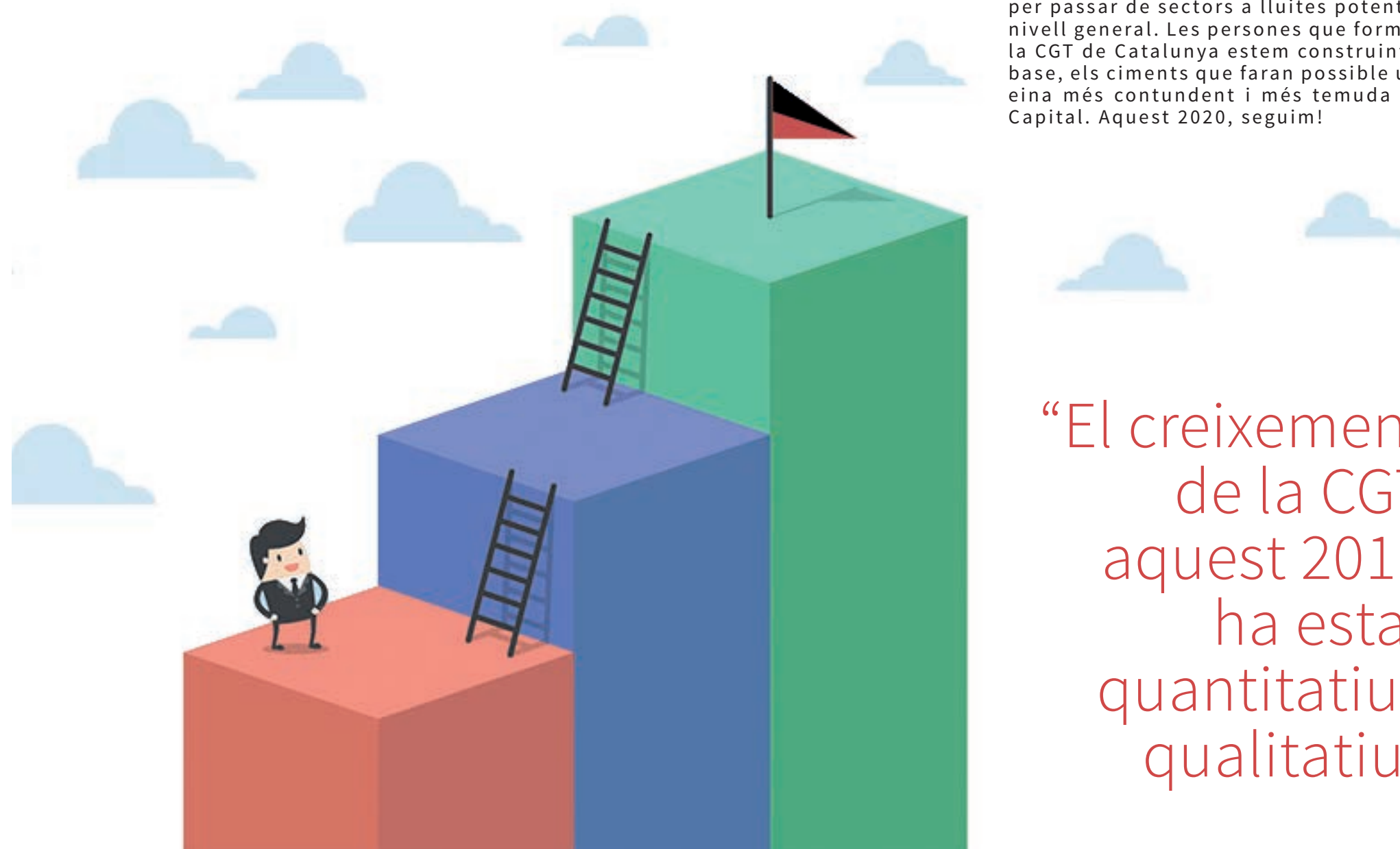
EL FAR 24
DICIONARI MILITANT 25

CULTURA I OCI

RECOMANACIONS I RECEPTES 26
HUMOR SOCIAL I PASSATEMPS 27

AL TINTER

PARLEM AMB FREDY SAMUEL VÁSQUEZ (SNIF) 28



“El creixement de la CGT aquest 2019 ha estat quantitatiu i qualitatiu”

El 2019 en dades

Creixem en afiliació... i creixem bé. Aquest 2019, a Catalunya, 2.650 persones han decidit organitzar-se a la CGT. Això representa un increment del 40% respecte les persones que ho van fer el 2018 i és la dada més elevada des de que tenim registres (obviant els processos de reunificació de fa unes dècades).

Això ha fet que haguem passat dels 15.636 afiliats de Gener del 2019 als 16.901 amb que tanquem aquest any. Un increment de 1.234 afiliades, gairebé el 8% en 12 mesos, que suposa la major pujada registrada en, com a mínim, els darrers 5 anys.

Si fem un zoom en el gènere d'aquestes noves incorporacions veiem que les dones tenen un pes molt important, el 48% de les altes del 2019, seguint una tendència de fa ja bastants anys en la presència de dones en el sindicat (actualment el 39% del total, en ascens des de fa una dècada). La proporció femenina en noves altes és de 10 punts percentuals més per sobre de les entrades que es produïen fa cinc anys.

Pel que fa a l'edat de les altes d'aquest 2019 els valors són molt semblants als existents a la població assalariada existent a Catalunya a data d'avui, amb una petita redistribució del menor percentatge d'entrada de joves fins a 24 anys a la CGT en els següents trams de 25 a 34 anys i de 35 a 44 on és major el pes a la CGT que la proporció per edat de la població assalariada catalana, segons IDESCAT.

Cal tenir en compte que aquest creixement del sindicat és bastant irregular en el territori i amb una certa correlació amb la presència i activitat sindical i social existent.

Més seccions sindicals, més força a les empreses

L'increment sostingut que tenim en afiliació es tradueix tard o d'hora en una major organització a les empreses, creant-se noves seccions sindicals alhora que s'enforteixen la majoria de les ja existents.

No és senzill tenir un registre de totes les seccions que tenim actives al territori, però sí podem mesurar quantes s'estan presentant a

processos electorals, a quantes empreses i els suports que reben de les plantilles. En aquest sentit, aquest 2019 ha estat un any de concentració de bastantes eleccions sindicals. Si comparem amb la foto del mateix període de fa 4 anys aquest és el resultat:

La CGT ha obtingut 112 delegats/des més que fa 4 anys, el que suposa un creixement del 14,09%. Tenint en compte que el número de delegades en total a Catalunya ha crescut un 6,03%, això vol dir que seguim incrementant la nostra representativitat, pas a pas, any rere any.

Hem obtingut representació a 56 empreses més que el 2015, un 22,09% més de presència.

Presentar candidatura a comitès d'empresa ni és ni serà la prioritat de la CGT de Catalunya, cada secció és autònoma per decidir la millor via per defensar els interessos dels i les treballadores. Ara bé, aquests resultats deixen clara la tendència expansiva del sindicat a cada cop més empreses.

2019, un any de lluites i de victòries

Sens dubte aquest any les federacions i sindicats de la CGT de Catalunya han assolit clares victòries contra les patronals. L'activitat ha estat, i continua sent, força intensa i a diversos nivells. S'han desmuntat al Berguedà i Alt i Baix Camp activitats mafioses d'empreses que feien servir a migrants com a mà d'obra esclava, les campanyes de denúncia contra la precarietat i en defensa dels serveis públics han estat constant. Contra el model de societat privatitzada que dibuixa la Llei Aragonés, per la sanitat i ensenyament públic, contra l'infradimensionament a Correus i RENFE, ocupant institucions, presentant-nos a la festa dels que guanyen amb el model depredador capitalista.

La CGT és un sindicat solidari i actiu contra la repressió de l'estat, del qual forma part Generalitat i ajuntaments que aposten per la porra com a mitjà per fer callar les protestes socials. Però també quan toquen a un dels nostres, com l'Isaac i Jesús, represaliats per Unisono per ser de la CGT, fent servir el criminal article de l'acomiadament per estar malalt.

Ara bé, on l'aposta pel conflicte s'ha demostrat com la única via que serveix per millorar condicions ha estat en l'elevat número de vagues que han fet agenollar empreses aquest any, aquestes en són algunes de les més importants:

>>>Gener 2019. Vaga indefinida a Cacaolat. Al 5è dia de vaga l'empresa es veu obligada a retirar la modificació unilateral d'horari que va imposar.

>>>Febrer 2019. Fàbrica de la multinacional Nestlé a Girona. Es desconvoca la segona jornada de vaga després d'aconseguir d'importants increments de salari i condicions socials.

>>>Abril 2019. Filatures Gabarró. Després de quatre dies de vaga, la plantilla assoleix tota la plataforma reivindicativa.

>>>Maig 2019. Neteja urbana de Girona. Un dia abans de començar la vaga indefinida durant la setmana de 'Temps de flors', l'empresa accepta totes les reivindicacions salarials de la plantilla.

>>>Juny 2019. Universitat Autònoma de Barcelona. Després d'una vaga exitosa, es desconvoca una vaga durant la selectivitat perquè la UAB es compromet a realitzar millores salarials i de temporalitat al col·lectiu de doctorands, aplicant el reclamat EPIF.

>>>Octubre 2019. Bicing Barcelona. Es desconvoca la vaga indefinida després dels importants increments de salari i condicions socials assolits.

>>>Octubre 2019. Deyse, grup Clece Barcelona. Al setè dia de vaga indefinida d'aquesta empresa de neteja es desconvoca al incrementar-se el salari en 180€ mensuals, ampliacions de jornada i canvi a indefinit de les treballadores.

>>>Novembre 2019. Fàbrica Stradivarius, Sallent. Es desconvocuen els tres dies de vaga després d'acceptar l'empresa un increment de sou del 19,77%.

>>>Novembre 2019. Vaga indefinida Iberboard, Alcover. Al quart dia de vaga l'empresa accepta totes les reivindicacions salarials de la plantilla.

>>>Desembre 2019. Cinemes Balanya. A 5 hores d'iniciar dos dies de vaga en els dies de major aflluència, s'assoleix un acord d'increment salarial del 7,3% des de l'1 de gener, reconeixement de plusos i tasques i creació de dies d'assumptes propis

Comencem el 2020 com vam començar i acabar el 2019, amb la mateixa actitud, la mateixa força i l'aposta pel conflicte com l'eina per fer avançar la classe treballadora. No hi ha cap entesa, no pot haver cap entesa amb qui ens explota. Que les seves cessions siguin els passos del camí del nou món que portem als nostres cors, empresa a empresa, sector a sector, sent l'únic límit el que decidim nosaltres, lliures, organitzades i solidàries.

Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya



EL FIL



CGT Catalunya
@CGTCatalunya
5 de gen. de 2020

Avui fa 60 anys moria assassinat per un somatent falangista i un exlegionari a Sant Celoni, Quico Sabaté. Guerriller anarquista Heroi antifeixista



Eldia abans van morir en combat amb la Guardia Civil els seus companys al Mas Clarà, aprop de Girona, d'on Quico va poder fugir ferit greu:

Rogelio Madrigal Torres
Antoni Miracle Guitart
Francesc Conesa Alcaraz
Martín Ruiz Montoya



Nascut a Hospitalet de Llobregat, lampista des dels 10 anys. Activista des dels anys 30 en grups d'acció llibertaris. Quan feia els seus famosos cops deixava anar: "Sóc el Quico, això és una expropiació i ni va amb vosaltres"



Va marxar a la Guerra Civil amb la columna "Los Aguiluchos" i va lluitar també a la columna Durruti. Al 1945 va aconseguir alliberar diversos presos polítics. El règim també va assassinar a dos dels seus germans.



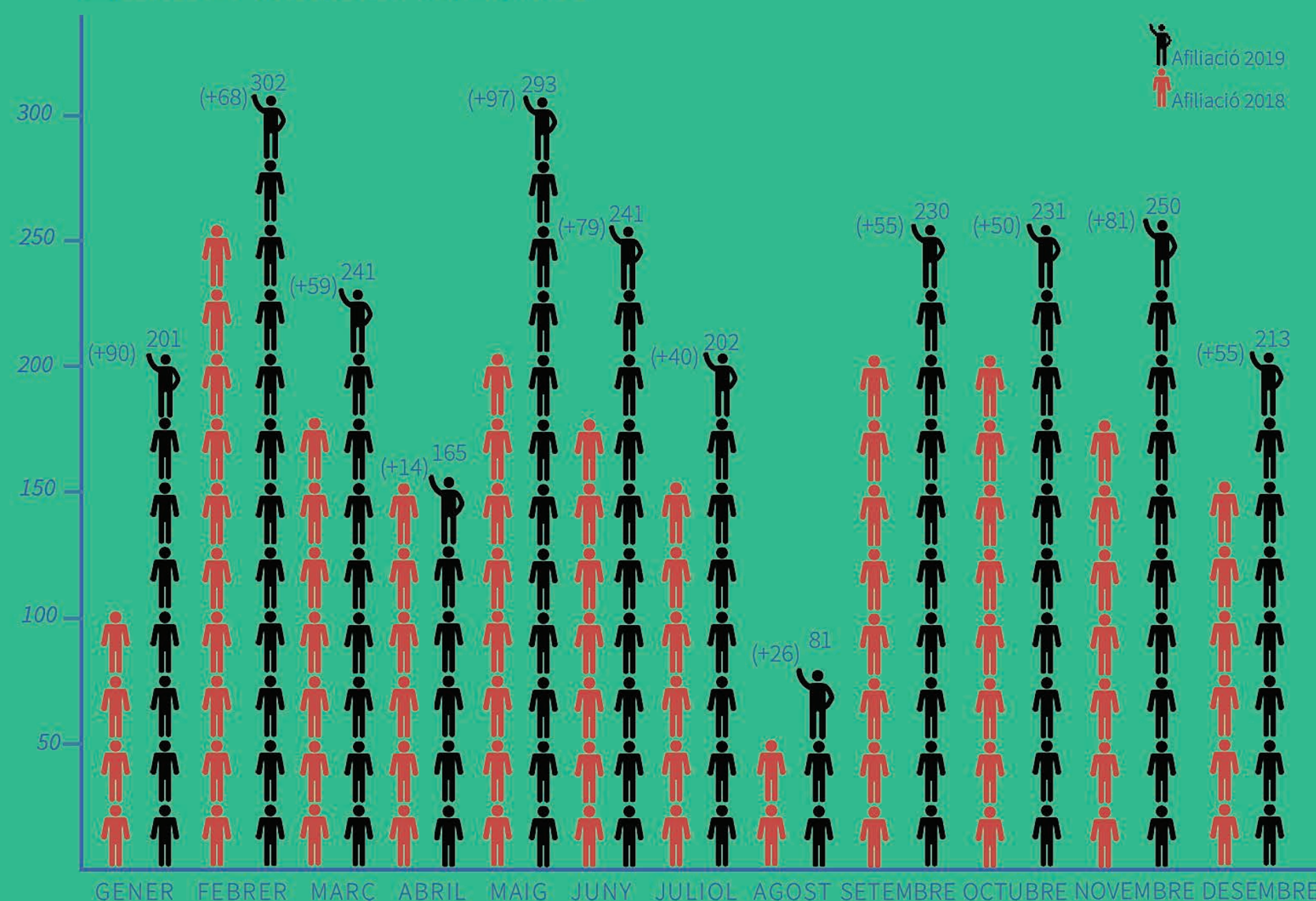
Partidari de la propaganda pel fet, es va convertir en l'enemic número 1 del règim franquista. Les accions més conegudes són el llançament de pamflets de propaganda en una visita de Franco a Barcelona, atracaments milionaris o l'eliminació de diversos guàrdia civils i policies



Avui com cada any el 5 de gener a les 12h al cementiri de Sant Celoni, col·lectius llibertaris i anarquistes recordarem en Quico Sabaté i la lluita anarquista contra el feixisme.
#NiOblitNiPerdó
#QuicoSabaté

SOM FORÇA CREIXENT 2019

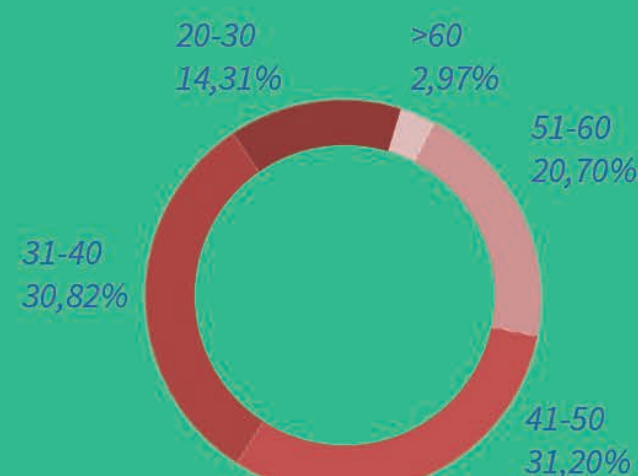
2650 NOUS AFILIATS



NOVA AFILIACIÓ PER GÈNERE

Home 52%
Dona 48%

NOVA AFILIACIÓ PER EDAT



CGT guanya el conflicte als Teatres Balañà

Els treballadors i treballadores guanyen el pols a Teatres Balañà, aconseguint substancials millores en les condicions laborals després d'amenaçar de fer vaga els dies 31 i 1 de gener

Acabem l'any com el vam començar. Si al gener van ser els companys de Cacaolat qui van posar en pràctica allò de "la vaga serveix", els últims dies de l'any han estat les companyes dels Teatres Balañà.

El grup Balañà gestiona teatres com el Teatre Tivoli, Teatre Coliseum, Club Capitol i Teatre Borràs. El sindicat d'Espectacles de la CGT de Barcelona va convocar durant les últimes setmanes del 2019 una vaga en aquests teatres pels dies 31 de desembre i 1 de gener del 2020 per a exigir una solució a la situació que viuen els treballadors i treballadores del Grup Balañà. Les condicions laborals s'han vist greument perjudicades per l'existència de contractes

laborals fets en frau de llei per haver-se atorgat sota la modalitat de fixes discontinues, fet que, fins i tot amb la seva legislació, queda fora de la llei. A més, s'estaven vulnerant els salaris mínims i les condicions de treball establertes al conveni de locals d'espectacles públics de Catalunya.

No contents amb això, el Grup Balañà va intentar vulnerar també el dret a vaga a l'instrumentalitzar altres companyes per a contractar a través d'aquestes a treballadors aliens a l'empresa per a substituir als vaguistes, fet que atempta contra el dret a vaga dels treballadors i treballadores. En aquest sentit, el sindicat d'Espectaclesjava denunciar a Inspecció de Treball de la



Generalitat per a intentar evitar aquesta vulneració del dret a vaga.

D'aquesta forma, l'amenaça de vaga pels dies 31 i 1 de gener va fer que les vacances de la patronal perillessin i sembla que li van veure les dents al llop. Els directius del Grup Balañà van entendre que amb qui s'estaven jugant la partida era amb la CGT.

La mediació realitzada durant l'última setmana del 2019 va desbloquejar la situació. L'empresa va cedir en la majoria de les demandes que la plantilla havia plantejat. Millores salarials, dies de lliure disposició (que no existien abans d'aquesta demanda

a l'empresa), l'actualització dels plusos d'antiguitat i complements de conveni per funcions matinals i actes eventuais, el reconeixement de les categories i les compensacions pertinents quan s'exerceixen puntualment. Mitjançant la pressió i la mobilització els treballadors han aconseguit altre cop doblegar la voluntat de la patronal.

Tot i així, tal com afirmen els companys del sindicat d'Espectacles, algunes de les reivindicacions han quedat al tinter. Per exemple, queda pendent l'articulació de les noves modalitats de contractació per la qual cosa els treballadors i treballadores han emplaçat

a treballar en una comissió negociadora per gestionar els còmputos horaris que requereix l'activitat.

Com dèiem, acabem l'any com el vam començar: amb una victòria. Una victòria que ens mostra un altre cop el camí a seguir: la lluita, la pressió, la vaga. I a més, una de les millors vagues, aquelles que, finalment, no calen fer.

Esperem que als amos dels teatres del Grup Balañà no s'ennueguin amb els llagostins durant les seves celebracions... o sí.

Redacció Catalunya

Els treballadors d'Unisono a la vaga

El passat dia 2 i 3 de gener, els treballadors i treballadores de l'empresa màrqueting telefònic van protagonitzar una vaga de 48h per protestar contra les condicions laborals a l'empresa

Unisono té a Barcelona unes 300 persones treballant i en el conjunt de l'Estat espanyol, també té centres de treball a Madrid, València i Gijón, totalitzant unes 4.000 persones. Els treballadors de plantilla tenen contractes de 20, 25 o 30 hores, no permetent que les incrementin fins jornades que els farien tenir salaris i condicions més beneficioses. No obstant això, els contractats per ETT, amb menor capacitat per reclamar drets, han de suportar condicions laborals més dures, cosa que fa, aconsegueixin contractes que en moltes ocasions suposen gaudir jornades setmanals de fins a 30 hores.

raó per la qual el passat 22 d'octubre, la direcció va acomiadar el company Isaac, delegat sindical des de l'any 2015, utilitzant el famós article 52. d) de l'Estatut dels Treballadors, que permet l'acomiadament de treballadors per absències reiterades al centre de treball encara que siguin justificades. La secció sindical de CGT a Unisono, va considerar que aquest acomiadament formava part de l'ofensiva que inicià l'empresa contra els treballadors i treballadores de la plantilla i contra la CGT en particular, per ser el sindicat més combatiu amb la política antiobrera de l'empresa.

Aquesta política laboral de l'empresa ha estat sempre combatuda per la CGT. Potser és aquesta la

Aquesta va ser la gota que va fer vessar el got. Des de llavors, la CGT i la plantilla han mantingut el pols contra

la direcció de l'empresa, que han desembocat en diferents mobilitzacions. L'última d'aquestes, una vaga de 48h els passats 2 i 3 de gener, convocada per tots els sindicats a nivell estatal, excepte CCOO i UGT.

I és que l'acomiadament del company Isaac només va ser el principi. Segons el comunicat de la plataforma reivindicativa, els sindicats plantegen que la política d'acomiadaments via article 52. d) de l'ET formaria part d'una estratègia que no busca altra cosa que desfer-se dels treballadors i treballadores contractats per l'empresa i substituir-los pels que són contractats via ETT's, augmentant així la plusvàlua i deteriorant de forma greu les condicions laborals cada cop més precàries. En aquesta

voràgine, els treballadors denuncien que l'empresa ha arribat al punt de contractar una empresa de detectius mèdics (GESEME) per tal de perseguir a tot aquell que pugui caure malalt.

Segons els sindicats, l'empresa, a més continua sense complir amb les seves obligacions, tals com el control horari segons la sentència del TJUE, la falta de transparència a l'hora de cobrir les vacants existents, l'incompliment de les preferències horàries i/ canvis de torns, la conciliació familiar per als treballadors i treballadores en base a l'article 38.4 de l'Estatut dels Treballadors, o fins i tot, paralitzant el pla d'igualtat.

Als treballadors i treballadores d'Unisono, per tant, no els hi queda altra que la mobilització. La precarietat al sector del telemàrqueting és el pa de cada dia. Ara, les companyes que hi treballen a Unisono han de suportar, també, les agressions de l'empresa i els acomiadaments a tots aquells que aixequen la veu. Fins fa relativament poc la direcció de l'empresa s'havia mostrat procliu a negociar i CGT havia aconseguit acords en matèria de vacances o hores sindicals. Una CGT que s'ha convertit en hegemònica a l'empresa. Fins el moment ostenta

els 13 delegats del Comitè d'Empresa del centre de Barcelona i a nivell estatal tenen més de la meitat dels delegats. Encara arribant a acords, la CGT no ha deixat mai de seguir reivindicant i combatent tant des de la vessant d'acció sindical amb mobilitzacions i concentracions, com des de la via judicial, amb múltiples demandes.

Davant aquestes injustícies el camí a seguir, per la plantilla d'Unisono i a qualsevol centre, és el de la lluita, la solidaritat i el suport mutu. Així ho mostrem centenars de treballadors i treballadores davant les portes d'Unisono. Perquè avui han estat dos companys en aquest centre però demà podria ser qualsevol. És necessari unir lluites, que existeixi una veritable unitat sindical per la base i una mobilització permanent que faci desaparèixer les dues reformes laborals. Sense que això passi no hi haurà cap horitzó d'emancipació social. La misèria i la precarització absoluta i els acomiadaments per a qui s'atreveixi a qüestionar-ho serà el nostre dia a dia.

Redacció Catalunya

“mitjançant la pressió i la mobilització, els treballadors han aconseguit doblegar altre cop la voluntat de la patronal”



EL SEMÀFOR INSURRECTE

Pilar Rahola



La diva catalana, la tertuliana per excel·lència, la convector taliban, ens ha delectat amb les seves intervencions televisives, fent-nos veure que allò de que els rics paguin més impostos, és una bestiesa que possiblement porti a uns altres 6 milions de morts del comunisme. Per ella, cobrar 6.000€ és ser classe mitja "apurada". Quins collons que tens Pilar. Amb un PIRMI i un lloguer de 700€ t'hauries de veure... merda seca.

Pilar Rubio



Com són els rics eh... Si no heu tingut prou amb la Pilar catalana, aquí us deixem una altra d'espanyola. Ens va fer adonar-nos que si ens toca treballar la nit de cap d'any, doncs no ens queixem tant, no és per tant! Que bé que es viu de rendes eh? Potser li caldria treballar a ella un xic, no ja la nit de cap d'any, si no alguna nit... o algun dia...

Unai Sordo



El jefe de CCOO ha fet unes declaracions dignes d'un sindicat com deu mana. Dignes d'un Sindicato Libre o alguna cosa per l'estil. Com que no han controlat gens la història de la vaga general al país basc, el bo d'Unai Sordo ha carregat contra la vaga general del proper 30 de gener, justificant-ho que "és que el govern encara no ha fet res". Ai Sordito, que se't veu el plumeru socialista...

Donant Anònim



Undonantànònim ha entregat al Memorial Democràtic una carta, signada per Salvador Puig Antich just abans de ser assassinat. Des de la presó Model, Salvador ens deia que "Me crezo en el amor, amor integral, infinito, sin barreras ni moral. Amor que siempre nos da vergüenza confesar y que como el tonto, el cobarde, el héroe y el santo íntimamente anhelamos. Animo y confianza. Os Ama, Salvador". Nosaltres diem a aquesta persona anònima, gràcies per aquest gest.

És possible una Vaga General a Catalunya sense Comissions Obreres i UGT?

Una vaga com la del 30 de Gener a Euskadi, és possible a Catalunya?

Llegint el titular molts em diran que és clar que sí. De fet, durant els dos últims anys en el nostre país s'han convocat fins a sis vagues generals sense que a cap de les centrals sindicals majoritàries se les veiés ni se les esperés.

Ara bé, si no volem caure en fer-nos trampes al solitari, haurem d'admetre una sèrie d'elements que estan associats a aquestes vagues:

-primer: els textos de la convocatòria que es registrava a Treball incloïen reivindicacions laborals, però tots sabem que aquestes s'utilitzaven per embolcallar altres objectius i evitar la seva possible il·legalització. Per acabar-ho d'adobar, aquestes convocatòries no van ser ni tan sols vagues, sinó aturades de país, eufemisme que a mi, i imagino que a qualsevol sindicalista seriós li passa el mateix, em fa grinyolar les dents. Fins i tot en titllaria una d'elles com de tancament patronal i per tant, representaria l'antítesi del que representa una vaga general combativa.

-segon: si compartim la idea que una jornada de vaga té com a objectiu aturar el teixit productiu d'un país, també estarem d'acord que en aquest sentit, aquestes convocatòries van ser un fracàs. L'única que podríem qualificar d'exitosa és la del 3 d'octubre, reconeixent però que aquest èxit el van determinar les circumstàncies de repressió brutal patida només dos dies abans. Malgrat em dol dir-ho, els sindicats convocants en vam tenir més aviat poc a veure.

És veritat que algunes, no totes, van ser grans jornades de lluita i que utilitzant com a paraigües la convocatòria

de vaga es van fer algunes accions espectaculars per part d'alguns moviments socials (no pas per part del moviment sindical). De tota manera, una jornada de lluita no és una vaga, i encara menys una vaga general.

-tercer: aquestes vagues mai no es van treballar seriosament com a vagues. Una vaga general no es convoca amb quinze dies, no es convoca sense fer assemblees en els centres de treball i sense promoure-la. Que hi hagi motius per fer-la (d'aquests sempre en sobren) no assegura el seu èxit, cal treballar perquè hi hagi una conjuntura favorable. Les condicions per a una vaga no només apareixen, també es creen. I això implica mesos de preparació, i tenir implantació en els centres de treball. I aquí arribem al moll de l'os. Les vagues esmentades van ser

convocades per sindicats minoritaris, i ni tan sols amb consens entre les diferents centrals sindicals anomenades combatives o alternatives.

Arribats a aquest punt i havent deixat clar del que estic parlant, reformulo la pregunta: és possible una vaga general amb èxit, laboral i combativa, sense la participació de CCOO i UGT a Catalunya? La resposta és que fins ara, això ha estat impossible.

Fa dotze anys que sóc militant de la CGT i des de llavors sempre he comprovat, de vegades dolorosament, que al sindicalisme combatiu i de classe no li era possible convocar una vaga general amb èxit sense CCOO i UGT. No tan sols això, la part més dramàtica és saber que amb ells tampoc és possible perquè són gestors de la pau social, des de fa

“No importa per què no ens hi vam posar ahir, el que importa és per què no ens hi posem ara, quan tenim al davant un exemple tan clar.”

ja massa temps, i, ni volen, ni saben ser combatius. Aquesta situació ens ha deixat durant molts anys en un atzucac que semblava insalvable. L'única solució? Superar l'immobilisme de les grans centrals sindicals amb grans mobilitzacions i sobrepassar-los des del carrer, lluny dels despatxos i les taules on ells es fan forts. I a llarg termini, arrabassar-los la majoria sindical. Aquest és l'únic camí, la resta no ens serveix. Hem d'acceptar que mai hem tingut les condicions per poder fer-ho, i hi hem de sumar el fet que



Comissions Obreres i sense UGT, convocada per ELA i LAB i impulsada des d'una carta de drets socials que no resumiré aquí, però que convido a tothom a fer-hi una ullada. Val la pena. Aquesta vaga l'han estat treballant els sindicats convocants des de fa un any, i la carta de drets socials que alhora fa de taula reivindicativa encara ha trigat més a fer-se perquè ha estat consensuada per la gran majoria dels moviments socials, amb poques excepcions, que conflueixen al País Basc. Parlem dels moviments feministes, els pensionistes, els ecologistes, les associacions de gent migrada. Hi són tots. I, què voleu que us digui, a mi em fa molta enveja. No els desitjo sort perquè no la necessiten, les coses ben fetes no necessiten de l'atzar.

I la pregunta sorgeix sola, per què no hem fet quelcom semblant a Catalunya? El debat subsegüent donaria per molts articles, i segur que no ens posaríem d'acord. En qualsevol cas no vull parlar ara d'allò que ja no té remei. No importa per què no ens hi vam posar ahir, el que importa és per què no ens hi posem ara, quan tenim al davant un exemple tan clar. I, al menys jo, no hi trobo cap motiu de pes per no fer-ho.

Crec que si tots els sindicats combatius i de classe que existeixen al nostre país som capaços de deixar de banda el que ens separa i ens concentrem en crear un clima d'entesa i en centrar-nos en allò que ens uneix, no resultaria gaire difícil arribar a acords. Qui no està en contra de la llei mordassa? O de les reformes laborals? Qui no està per recuperar el poder adquisitiu que aquesta crisi li ha manllevat a la classe treballadora per donar-la als més rics? Qui no està en contra de la repressió cada cop més generalitzada tant als carrers com als llocs de treball? Qui no està per la igualtat real de sous entre homes i dones? Qui no està en contra de la Llei Aragonès i de les privatitzacions i externalitzacions als serveis públics? Qui no està per revertir les retallades i pujar i blindar les pensions? Aquestes només són unes quantes reivindicacions laborals que ens uneixen, les primeres que em venen al cap i crec que a tall d'exemple ja n'hi ha prou. Una de les coses que més se'ns retreu als sindicalistes és la nostra incapacitat per anar tots a una. Està clar que amb els majoritaris no anem enlloc (tampoc ells volen anar amb nosaltres, tenim agendes molt diferents). Però, i amb la resta d'organitzacions? Tots els sindicats alternatius hem crescut en els últims anys en major o menor mesura. Això és degut a dos

factores principalment. El primer és que es comencen a guanyar lluites concretes a determinats sectors. És veritat que encara no hem aconseguit grans canvis a un nivell més ampli però cada mes a aquesta mateixa revista es poden llegir les cròniques de les nostres victòries. Estem creixent de forma constant i cada vegada que es guanya un conflicte ens fem més forts. I no se n'havien guanyat tants des de fa molts anys. El segon motiu és el descrèdit dels sindicats majoritaris, que han venut tants cops als treballadors i han desmobilitzat tantes vegades i d'una forma tan descarada que cada cop són menys els que se'ls creuen. Vivim un moment que pot ser una gran finestra d'oportunitat per a nosaltres. Hem de capitalitzar el desgast i l'enúig de la classe treballadora i ho hem de fer ara, abans que l'extrema dreta emergent ho faci. Ens ho juguem tot, però podem guanyar.

Es veritat que ELA i LAB tenen la majoria sindical al País Basc que desgraciadament no tenim encara aquí. Però també cal admetre que el nivell de presència als carrers i de mobilització a Catalunya és en aquests moments molt més alt que a Euskadi. I fins i tot allà les centrals sindicals han tingut la lucidesa, tot i tenir la majoria sindical,

de no obviar que en aquest moment les vagues perquè tinguin èxit han de apel·lar també als moviments socials no estrictament laborals que cada lluita al carrer per crear una alternativa social al model capitalista. L'ecologisme, el feminisme, els moviments per un habitatge digne o les lluites antidepressives han de ser eixos fonamentals de les nostres reivindicacions, ja que travessen de punta a punta la realitat social de la classe treballadora, i actualment generen més consens que les reivindicacions laborals. Per què succeeix això? No ho sé però penso que hauríem de fer certa autocrítica. Un sindicat que perd el pols del carrer està perdut. Hem de trobar la manera de tornar a posar les lluites laborals al centre del discurs de les lluites al carrer. I per això necessitem fer nostres les reivindicacions dels moviments socials, sense tractar de controlar-los ni fagocitar-los, mai per davant ni per darrera de ells, sinó al costat, com a germans de lluita.

A Catalunya hem deixat que les reivindicacions nacionals, que divideixen a la classe treballadora, eclipsessin durant dos anys les reivindicacions laborals i socials que són aquelles que poden millorar inequívocament la nostra vida. I que ningú

em mal interpreti, la lluita contra la repressió en totes les seves formes i el legítim exercici de autodeterminació de qualsevol poble del món em semblen lluites importantíssimes i legítimes, però no més importants que la derogació de les reformes laborals i la restauració de tots els drets laborals i el poder adquisitiu perdut per la classe treballadora en els últims anys. Més aviat al contrari. Sé que el que plantejo és complicat i a molts dels meus companys d'organització els grinyola, així com a altres que no ho són, però si no abandonem les posicions tancades que ens impedeixen treballar juntes per crear les condicions necessàries mai podrem convocar una vaga general combativa i exitosa. Nomes amb grans mobilitzacions, només des del carrer, només amb la unió de la classe treballadora defensant els seus drets, trencarem el marc immobilitzador en què portem enclaustrats massa temps. Al cap i a la fi, un sindicat que no té capacitat real d'incidir en la realitat social i laboral del món que l'envolta, per què serveix? El repté és gran, però la recompensa és enorme. La paraula clau és generositat. La gent està prou farta i les condicions són bones, però no podem esperar a que els moments caiguin del cel. Hem de deixar de ser reactius i tornar-nos proactius, ser nosaltres qui marquem els passos a fer i no deixar aquest espai per als nostres enemics de classe. Les condicions sorgeixen de vegades, però també cal crear-les. I aquest és un bon moment per començar aquest procés. Hem d'arremangar-nos i començar a treballar colze a colze amb tots aquells que volen derrotar el capitalisme. Per bastir fronts amplis, sense deixar de ser qui som, sense deixar de ser anarquistes. Però amb una ment oberta i amb una fita clara. Per sobrepassar CCOO i UGT ens fa falta una vaga general que els passi per sobre. I sols no podem.

Ens hi posem?

Ruben Páez

Sindicat de Transportes de CGT Barcelona



Exigim la paralització de les oposicions de TEEI i la seva fixesa

ORGANITZEM-NOS DAVANT L'ABÚS DE TEMPORALITAT
CAP TEEI AL CARRER!

Actualment el 100% de les 883 TEEI (Tècniques Especialistes en Educació Infantil) que treballen a les aules de P3 de les escoles públiques de Catalunya són interines. Es tracta d'un abús de contractació temporal successiva segons la Directiva Europea 1999/70/CE sobre el treball de durada determinada. A nivell de Catalunya, el 40% de les treballadores de les Administracions Públiques són interines.

Les places de TEEI es van crear fa 15 anys. El Departament d'Educació, que no ha convocat oposicions fins ara, té previst publicar pròximament una convocatòria eliminatòria. Aquesta arriba 12 anys tard, ja que segons l'article 70 de l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic (EBEP) aquesta convocatòria s'hauria d'haver publicat al cap de 3 anys.

L'oferta de places és totalment insuficient, ja que la necessitat estructural del sistema

educatiu públic de Catalunya és d'aproximadament 1.800 TEEI per cobrir les aules de P3, però el Departament només en convoca 756 (380+376 PESCO). El Govern de Catalunya acomiadarà de forma gratuïta a treballadores que ja han demostrat la seva idoneïtat i capacitat amb molts anys d'experiència professional. Tot això amb el vistiplau de CCOO i UGT (Acord de Govern 48/2017 i Acord de Govern 156/2018) que estan obtenint beneficis a través dels cursos de formació. Com també l'Administració de la Generalitat, que cobra taxes d'inscripció i de certificats ACTIC, i que reduirà el pagament de triennis. És inadmissible que CCOO i UGT vagin de la mà amb l'Administració per promoure la precarietat laboral i col·laborin en la possibilitat d'enviar a l'atur a treballadores de més de 50 anys.

Davant aquesta greu situació, algunes TEEI de les comarques de Barcelona i Ponent es van

posar en contacte amb CGT Ensenyament a l'inici d'aquest curs 2019-20, per començar a organitzar-se com a moviment de treballadores, illuïtar contra els abusos de temporalitat i els acomiadaments. Des de llavors més de 300 TEEI s'han constituït com a Plataforma d'Interines TEEI de Catalunya. Han convocat assemblees de treballadores, rodes de premsa, concentracions al Parlament, a Pl. Sant Jaume i a Lleida. Han demanat petició de reunió directament amb alts càrrecs del Departament d'Educació. I es coordinen amb col·lectius d'interines treballadores socials, educadores socials, educadores d'escoles bressol municipals, Diputació de Barcelona, Servei d'Ocupació de Catalunya, Consorci de Normalització Lingüística, Cos Superior d'Administració i Serveis, Ajuntament de Barcelona i Terrassa i més. Tots aquests col·lectius han constituït la Plataforma d'Interines/esdeCatalunya(PIC)

i tenen previst augmentar la coordinació i les mobilitzacions a partir de gener. Així com fer reclamacions i demandes judicials.

El personal interí de les Administracions Públiques, que són aproximadament 90.000 treballadores a nivell de Catalunya i 800.000 a tot l'Estat, estan pendents de la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea sobre contractació temporal, que es publicarà durant els primers mesos de 2020. És probable que es produeixin sancions per l'abús en la contractació temporal, amb la possibilitat que s'indemnitzi a les treballadores acomiadades o es facin fixes.

Des de CGT estem convençudes que amb organització arreu del territori i mobilitzacions contundents, podem aconseguir que cap interina es quedi al carrer! Cal pressionar a l'Administració Pública i al Govern perquè resolguin

de forma urgent aquesta situació excepcional, ja que la legislació ho permet (article 61.6 de l'EBEP). I així ho reconeix el Parlament de Catalunya, amb la Moció 89/XII aprovada el 2019.

Exigim la paralització de la convocatòria d'oposicions de TEEI, tal com han aconseguit les companyes interines de la Diputació de Barcelona i les treballadores socials de la Generalitat. I davant l'abús de temporalitat, l'única solució és la fixesa de les 883 TEEI interines de les escoles públiques de Catalunya!

No entenem als sindicats que diuen que no es poden canviar les situacions injustes, abusives i discriminatòries. Si estem en un sindicat, precisament, és per canviar-les!

Arnau Rodellar

CGT Ensenyament Barcelona

ORGANITZEM-NOS
DAVANT L'ABÚS DE
TEMPORALITAT.
CAP TEEI AL CARRER!

#CapTEElalCarrer #CapInterinaAlCarrer

#LesQueHiSomEnsQuedem



Exigim la paralització de les oposicions de TEEI i la seva fixesa



NOTÍCIES SINDICALS

CGT Catalunya posa en marxa l'afiliació online

La CGT de Catalunya ha posat en aquest inici de 2020 una nova campanya d'afiliacions. Aquest cop, l'afiliació es podrà realitzar de forma automàtica via internet. A la pàgina principal de la Confederació catalana,

s'ha obert un formulari automatitzat, el qual, un cop omplert, s'envia automàticament al sindicat pertinent per donar d'alta l'afiliació. Una forma més adient als nous temps que esperem resulti fructífera.

Vaga de neteja al Museu Picasso

El passat mes de desembre va tenir lloc la vaga dels treballadors i treballadores de neteja del Museu Picasso. La vaga, que es va allargar gairebé dues setmanes va provocar que s'hagués de limitar l'aforament a la instal·lació, degut a la gran acumulació d'escombraries. Els treballadors de neteja i seguretat, subcontractats

per l'empresa Expertus Miltiservicis van iniciar la vaga davant la negativa de la direcció de negociar amb els treballadors. El detonant de la vaga va ser l'impagament de les nòmines de novembre ni la paga extra de desembre, i tampoc tenen garanties de percebre la nòmina de desembre.

Augment de la sinistralitat laboral

Fins a octubre de 2019 s'han produït 1.145.966 accidents laborals a l'estat, des dels quals 578 han estat mortals. 516 d'aquests 578 eren treballadors assalariats, mentre que la resta eren autònoms. El major nombre de morts s'han produït en el sector serveis, seguit de la construcció i el sector agrari. La causa de mort laboral més freqüent són els accidents

de trànsit i els infarts i ictus cerebrals. A més, fins el mes de novembre les malalties professionals enregistrades ascendiren fins a 25.503, el que representa un 13,28% més que l'any anterior. Les càrregues de treball i l'estrès laboral s'ha convertit en el pa de cada dia per a la classe treballadora, que repercuteix en un augment considerable de la sinistralitat laboral.

Jubilació el 2020. Entra en vigor una altra rebaixa de les pensions.

Alguns treballadors ja han oblidat que el 2011 el govern del PSEO aprovà una rebaixa de les pensions d'acord amb CCOO i UGT. El truc és que la rebaixa era progressiva, per a que no es notés tant, i es començà a aplicar el 2013, per a que semblés que era per culpa d'un altre i sense que els sindicats grocs haguessin tingut una veure.

Ara, 1 de gener de 2020 ha entrat en vigor el següent pas de la rebaixa i no oblidem que seguiran any rere any fins el 2027. Es puja l'edat de jubilació en dos mesos, es puja el nombre d'anys cotitzats necessaris per tenir dret a cobrar el 100% i s'apugen els anys amb els quals es calcula la pensió, passant de 22 a 23 anys.

CGT guanya les eleccions sindicals a Autobusos MOHN

CGT 7
UGT 6
CCOO 4

Indra BPO

UGT 9
CGT 7
CCOO 7

Moventis autobusos

Per primer cop CGT es presenta a les eleccions sindicals i per un vot no aconsegueix el tercer delegat:

CGT 2
UGT 3
CCOO 2
SIT 2

La CGT impugna dos cops les eleccions sindicals a Villablanca per 'irregularitats en el cens'

La CGT ha impugat dues vegades el procés d'eleccions sindicals a Villablanca serveis assistencials a causa de "les irregularitats en el cens electoral presentat per l'empresa, que oculta la veritable antiguitat dels treballadors temporals", segons s'ha fet saber des del col·lectiu aquest dimarts, a través d'un comunicat. "Els laudes obliguen l'empresa a corregir les irregularitats del cens i a reiniciar en dues ocasions el procés electoral", s'ha precisat.

Correos

| Barcelona | Girona |
|-----------|-----------|
| CCOO 16 | CCOO 12 |
| UGT 11 | UGT 9 |
| SIPCTE 13 | CGT 7 |
| CSIF 9 | CSIF 4 |
| CGT 9 | |
| Lleida | Tarragona |
| CCOO 9 | CCOO 8 |
| UGT 7 | UGT 4 |
| CGT 6 | CSIF 4 |
| CSIF 4 | CGT 1 |

Atento a la vaga

Les seccions sindicals de la CGT d'Atento Barcelona, Lleida i València han convocat vaga de forma conjunta des del dia 23 de desembre de 2019 fins el 6 de gener de 2020. El motiu ha estat que la direcció de l'empresa s'ha tancat en banda i es nega a negociar amb les treballadores les vacances que aquestes

tenen dret a gaudir. En un comunicat conjunt de les tres seccions sindicals, les treballadores reivindiquen la retirada del protocol de vacances de l'empresa, augmentar les vacances a gaudir durant l'any i accés públic a la informació per part de tots els treballadors, entre d'altres.

Inspecció de Treball sanciona la UAB per irregularitats en la contractació de professorat visitant

Des de la secció sindical de la CGT UAB s'ha hagut de denunciar en diverses ocasions irregularitats i incompliments de la normativa laboral que afecta a la contractació del professorat visitant, una de les modalitats contractuals de les universitats. Malgrat inspecció de treball ha anat requerint a la UAB, aquesta ha continuat reincidint.

Ara, Inspecció de Treball ha constatat que la UAB infringia diferents preceptes legals que ha desembocat en un expedient sancionador contra la universitat. Des de la secció sindical de la UAB es torna a instar a l'Equip de Govern que acabi amb les pràctiques de contractació fraudulentas i que afecten negativament a tota la UAB.

Presos polítics? Polítics presos? Aquest desacord en la qualificació dels independentistes catalans empresonats ha estat motiu de debat. Però... importa l'ordre d'aquestes paraules? Per a mi, en absolut, perquè la paraula fonamental d'aquest parell d'expressions —i sobre la qual hem de centrar la nostra atenció— és aquesta: presos.

Pensem en els presos, en tots els presos, és a dir, en persones privades de llibertat, separades de manera forçada de les seves famílies, amistats i cercles socials, persones a qui —sota el pretext de dissuadir-les de cometre actes contraris al bé comú o de reeducar-les per reinserir-les a la societat— es castiga de manera inhumana i se'ls produeix un dany de difícil curació, tant físic com psicològic.

Pot ser que algú concebi la presó com una institució degradant quan s'hi tanca uns polítics que, segons el seu criteri, han sofert un tracte injust però, no és cert potser que una gran part dels presos socials també pateixen un tracte injust, ja que són persones amb discapacitats intel·lectuals o psíquiques, o que procedeixen de famílies desestructurades o de contextos de pobresa i marginació? No som tots responsables, almenys en part, que en la nostra societat no es faci res o gairebé res per evitar que aquestes persones cometin delictes? Podem acceptar de manera despreocupada l'existència de les presons fins al dia que afecti un nostre familiar o amic? Podem seguir ignorant els problemes socials que comporta el capitalisme? Si no hi ha justícia social, pot ser justa la Justícia?

I què dir de la situació d'aquelles altres persones que s'han equivocat un sol cop, que han comès un primer delictes en un moment d'ofuscació? Què se n'ha de fer? Recloure-les en un lloc que Piotr Kropotkin va definir com la universitat del crim, el lloc on es barrejaran —potser tan sols a l'espera del seu primer judici— amb delinqüents experts?

Què fer amb i per les persones empresonades? Fa molts anys un company més gran em va dir: «Quan triomfi el comunisme llibertari, quan desaparegui el sistema capitalista, desapareixeran les presons i ningú serà pres en elles». Per descomptat, però què hem de fer mentrestant? Hem d'esperar de braços creuats aquest futur imprecís? Potser hi ha qui creu que la presó és una institució degradant, però necessària i inevitable; però en altres èpoques també devien semblar necessaris i inevitables els suplicis com ara rebre assots en públic i després ser passejat pels carrers i escarnit; les execucions públiques a la foguera, la forca o per decapitació ofertes com a espectacle; les mutilacions i desmembraments; les exposicions en llocs de pas dels cadàvers dels reus o dels seus membres esquarterats... i, per fortuna, totes aquestes atrocitats han desaparegut en les nostres societats i ningú les troba a faltar.

Crec que és possible plantejar-se un procés d'abolició dels empresonaments en què, en una primera etapa, es reduïssin de forma progressiva els àmbits delictius que comporten condemnes de privació de llibertat. Es podria començar pels delictes contra el patrimoni i socioeconòmics — que constitueixen un terç de tots els que es cometen a Espanya—. Si a les persones condemnades se'ls apliqués com a correctiu la realització tutelada de treballs pel bé de la comunitat o de les persones victimitzades, podria ser una opció realment rehabilitadora si de manera paral·lela s'executessin polítiques encaminades a aconseguir la disminució de les desigualtats socials i un repartiment just de la riquesa.

Prou és veritat que quan aquests delictes socioeconòmics els cometen especuladors o polítics i empresaris corruptes resultarà més difícil aconseguir la seva rehabilitació, ja que de cap manera podem atribuir la motivació del seu comportament delictiu a la necessitat, sinó a l'absència de valors ètics.

Un col·lectiu de persones empresonades a qui en un bon nombre se'ls podria evitar la privació de llibertat seria el de les qui tenen malalties mentals, en què la causa de la seva conducta conflictiva es troba en el seu trastorn mal tractat. Si es té en compte que el 10% dels presos de l'Estat tenen alguna afecció mental, no resulta tan estrany pensar que se'n podria reduir el nombre si de manera prèvia fossin atesos per un sistema sanitari públic de qualitat.

I quan es tracti de persones amb comportaments violents que hagin derivat en delictes de lesions o de violència de gènere, per evitar reincidències, s'hauria d'intentar corregir-ne el comportament mitjançant una assistència psicològica rehabilitadora, intensa i individualitzada.

És clar que hi ha ocasions en què, pel context i la desmesura d'un tipus de delictes, podem pensar que els qui el cometen difícilment poden ser rehabilitats: genocidi, assassinat en sèrie, tracta d'éssers humans, agressió sexual reiterada, delictes de lesions agreujat per traïdoria i acarnissament, terrorisme d'Estat o violència greu indiscriminada, crim organitzat... naturalment, per què negar-ho? En aquests casos, no sembla haver-hi alternativa ni fàcil ni immediata, però fins i tot així, per què no intentar-ho?

Finalment, suggereixo un primer pas cap a l'abolició de les presons que, per descomptat, seria el de la prevenció mitjançant el reforç de la responsabilitat de les famílies —sobretot s'alliberessin de la xacra de l'exploració, la precarietat i les jornades laborals extenuants— en l'educació en valors ètics dels menors, de la implicació en aquest mateix sentit de la gent del veïnat o del barri i, sobretot, amb el compromís de l'Escola, una institució que ara mateix es projecta cada vegada més en funció dels interessos de mercat que de les necessitats socials i individuals.

Potser hi ha qui creu que la presó és una institució degradant, però necessària i inevitable



Jordi F. Fernández Figueras

Afiliat al sindicat d'Activitats Diverses de Terrassa

Militàncies sense nord (2ª Part)

Assistir a la realitat històrica sense una línia d'acció pròpia tensa a l'anarquisme, que ha de decidir-se entre opcions alienes. Ja ho vam veure, salvant moltes distàncies, en la situació en que es van trobar les anarquistes ucraïneses davant la guerra al Donbass. La realitat d'un moviment infantil en els seus plantejaments, desorganitzat i dispers, va impedir formalitzar una resposta seriosa al conflicte:

- La crueltat de la guerra feia de la no intervenció l'actitud de la immoralitat. Estaven els anarquistes d'acord amb el bany de sang? O els era aliè? En tot cas, la passivitat els allunyava del poble que pretenien representar. Ni tan sols era perdonable perdre el temps en jocs quan la sang es perdia en un altre conflicte imperialista.

- El front ucraïnès permetia respondre la ingerència imperialista russa sobre el territori ucraïnès, així com compartir trinxera amb les perilloses faccions feixistes pro-europees que es van alçar, amb sospitosa facilitat, durant el Maidan.

- El front rus permetia plantar cara l'alçament del nazisme a Kiev, alhora que servir els interessos geopolítics de la Federació Russa, actor conegut per ser repressor de les llibertats civils.

Podem extreure una lliçó d'aquest exemple: És vital acudir a les lluites històriques amb un projecte propi. La militància en una organització anarquista hauria de ser un acte amb contingut propi, relegant els vots útils i els "millors que res" a la marginalitat. Serà que hem donat per caducat el projecte emancipador que proposava el comunisme llibertari?

Si és així, si hem acceptat relegar-nos a sindicats dedicats únicament a la batalla laboral, assemblees de postmodernes trastocades, horts urbans i concerts de "puretes" alcoholitzats, més ens valdria emprendre la diàspora definitiva per migrar allà on més escalfi el sol. Semblaria que el pensament llibertari ha perdut tota capacitat d'impulsar un canvi revolucionari, però si l'experiència kurda ha de servir d'alguna cosa en la història que sigui per demostrar que un projecte basat en línies llibertàries, si és disciplinat i conta amb objectius clars, té, encara en aquests temps infausts del segle XXI, molta batalla per presentar.

Les kurdes van aconseguir presentar un programa coherent amb el seu context històric. Van saber donar veu als anhels del poble, aglutinant-lo en el seu discurs. Així han pogut construir una realitat revolucionària digna de defensar-se. El crim serà destruir-la, no defensar-la; la legitimitat del seu moviment és total, els seus fruits són positius. Han creat vida en un món que agonitza.

No oblidem que una de les inspiracions del far ideològic kurd, Abdullah Öcalan, per crear el seu Confederalisme Democràtic no es altre que Murray Bookchin amb el seu Municipalisme Llibertari, una recuperació i actualització dels postulats del vell Kropotkin. El somni segueix viu tot i que noves generacions l'imaginin diferent.

Mentrestant aquí seguirem amb militàncies diluïdes, involucrant-nos a la babalà en projectes aliens ja que el quietisme davant la ignomínia és la més rastrera maldat; quan no ens tanquem en la tasca sindical esperant que "La Conquesta del Pa" es converteixi en èxit de vendes per intervenció divina.

Finalment a casa, assistia a les imatges de la protesta, amenitzades amb el discurs criminalitzador dels mitjans oficials en bloc, sense poder evitar pensar que amb tota probabilitat entre les caputxes s'amaguen anarquistes, jugant-se la seva llibertat i integritat física a la barricada. No aquelles anarquistes italianes que anuncien per televisió amb trompeteria apocalíptica, sinó de les que viuen vides corrents amb la ment desperta i el cor compungit. En algun moment podrem valorar l'impacte en la nostra realitat que podrà provocar aquesta revolta, mentrestant la gran esperança parlamentària morada pugna per ser reconeguda pels partits d'ordre com a actor polític legítim i la cúpula del meu sindicat mostra dificultats per mostrar empatia amb una generació agitada, encara amb represàlies de presó i amputacions per enmig.

Són temps dolents per a l'esperança a la comarca anarquista.

Les nostres millors militants aposten per projectes estatistes, d'àmbit espanyol o català, quan no són directament purgades en les lluites internes, mentre encara hem de congraciarnos perquè el sindicat ha sigut capaç d'adherir-se, poc a poc i empès per la repressió policial, a una vaga aliena. Doncs aquell divendres moltes vàrem secundar la convocatòria de vaga d'una altra organització, que s'emportarà la simpatia del poble que pretenem emancipar. I encara hagués sigut pitjor si ens haguéssim quedat a casa. No hi ha opció correcta.

Venen temps durs on el capital es retorcerà violentament en la seva agonia. O cabem la nostra pròpia trinxera, la de la llibertat i la justícia, o la realitat ens passarà per sobre a totes.

hem donat per caducat el projecte emancipador que proposava el comunisme llibertari?



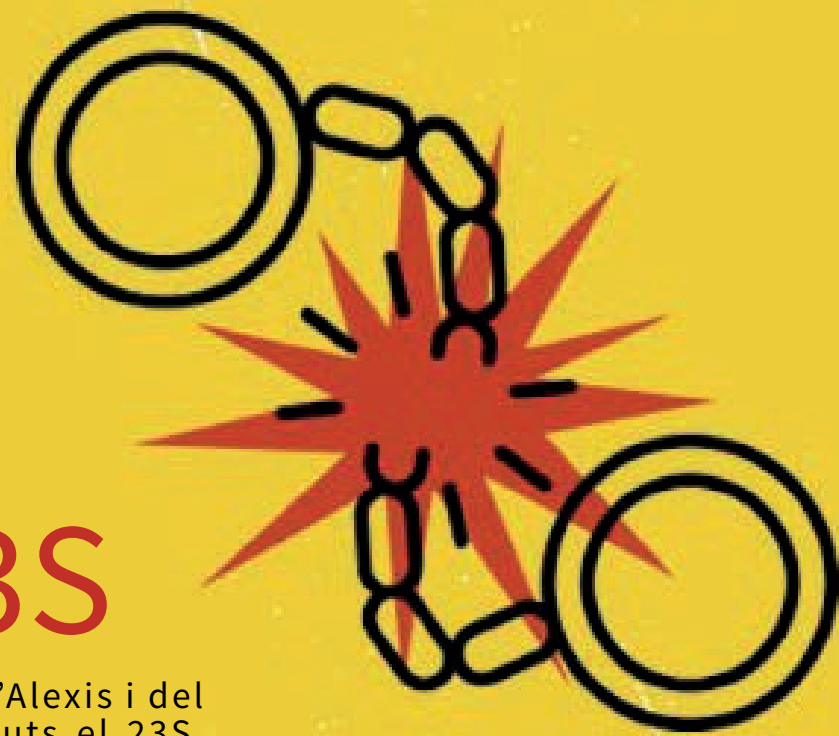
Carles Pérez

Afiliat al Sindicat d'Activitats Diverses de Sabadell

Entrevista a familiars PRESOS POLÍTICS 23S

Aquest mes entrevistem els familiars de l'Alexis i del Germinal (Germi), presos polítics detinguts el 23S. Parlem amb l'Anna Arnó, companya de l'Alexis i amb Manel Tomàs, pare d'en Germi.

“A les famílies de les detingudes també se'ns està criminalitzant i estem castigades. Nosaltres no ens creiem res del que se'ls està acusant”.



El 23S L'Audiència Nacional posava en marxa l'Operació Judas, que demostrava que ni la repressió de l'estat, ni el règim del 78 s'havien acabat. Agents de la Guàrdia Civil van irrompre a primera hora del matí a domicilis de Sabadell, Cerdanyola del Vallès, Mollet del Vallès, Santa Perpètua de Mogoda, Sant Pere de Torelló i Sant Fost de Campsentelles i detenien nou persones, l'Edu, el Xavi, el Jordi, el Ferran, el Txevi, l'Alexis, el Germinal, la Klara, el David.

Set van ser empresonats a Soto del Real, mentre que el David i la Klara van restar en llibertat. Segons el Ministeri d'Interior espanyol, 'preparaven accions violentes'; per això el jutge els va acusar de terrorisme, rebel·lió i tinença d'explosius. A tots els detinguts se'ls ha imputat el mateix: pertànyer a "una organització criminal", amb producció de substàncies explosives i actuaven en "laboratoris clandestins".

Cap de les famílies es creu aquesta versió oficial, i els advocats i advocades defensen en tot moment la seva innocència.

Després de més de 3 mesos continuen presos a Soto del Real amb dificultats a les comunicacions i sense cap perspectiva de futur. Algunes de les detingudes no van tenir accés a un advocat fins hores després de la detenció, i es va negar

l'accés a aspectes indispensables per al sumari. La defensa dels empresonats, a càrrec de les advocades de Alerta Solidària, estan querellant-se per vulneració dels Drets Humans..

Però tot el moviment de suport i solidaritat que s'ha generat envers aquestes detencions ens demostren un cop més, que la solidaritat és la nostra millor arma.

Gràcies a tota aquesta solidaritat i a la mobilització social s'ha aconseguit que des del Parlament de Catalunya s'aproves una resolució demanant la llibertat de totes i l'arxivament de les causes.

L'última novetat va arribar al 20 de desembre, quan el jutge de l' AN va decretar llibertat amb fiança de 5000€ a 3 dels detinguts: el Xavi, l'Edu i Txevi, però manté a la presó sense fiança a l'Alexis. Encara resten dins, sense haver-se presentat les causes encara el Germi, i els 2 companys que encara estan presos en cel·les d'aïllament.

Encara ens queda molta lluita: **ELS VOLEM TOTS FORA EN LLIBERTAT**, Continuarem exigint l'arxivament de la causa per les 9 encausades.

Aquest mes entrevistem els familiars de l'Alexis i del Germinal (Germi) Entrevistem a l'Anna Arnó, la companya de l'Alexis i al pare d'en Germi, el Manel

Tomàs, una persona lluitadora, llibertària, activista des de fa molts anys i coneguda en els moviments veïnals de Santa Coloma de Gramenet, des dels anys 80.

Fent un acompanyament a les famílies ha vingut també un company del grup de suport a les detingudes 23S.

El 18 de desembre, des de Vilaweb, s'ha fet pública una carta d'en Germi des de la presó, on ens encoratja a seguir: "Seguiu, seguiu, no pareu mai"

Ens interessa molt saber com esteu. Com viviu les famílies aquesta situació?

Les famílies ho vivim amb molta angoixa, impotència, incertesa, neguit, dolor. Ara, però, més tranquil·les, gràcies a tot el suport que tenim des de tot arreu, però és com viure en "una muntanya russa" constantment.

Com va ser la detenció i com vareu saber que els havien detingut?

Les respostes en aquest apartat són diferents, ja que les situacions personals de cadascú ho són:

Pel que fa a l'Alexis, l'Anna ens explica que cap a les 5.30h de la matinada vam sentir gent dins de casa, i després vaig veure el reflex d'un làser, ens pensàvem que ens estaven robant, vam

trucar al 112 denunciant-ho; després vam veure que la casa era plena de guàrdies civils, ens van dir que l'Alexis estava detingut, el van posar de genolls i el van emmanillar a l'esquena, em van dir que jo anés a l'habitació dels meus fills de 10 i 12 anys. Jo estava en xoc, desconcert total, no sabia que estava passant. Em van dir que estava detingut "per motius que el ja sabe".

Vivim en una casa on estàvem fent obres i van dir que algun material que hi van trobar (que era material de la feina d'Alexis i altres estris que hi havia al traster de l'antic propietari) era per fer poder elaborar materials explosius; aquestes imatges de casa nostra, amb una bossa d'escombreries dient que era perillosa van sortir repetidament per totes les notícies. Ens van prendre tots els mòbils, inclòs els dels meus fills. Després totalment col·lapsada, impotent, sense saber que fer ni on anar, vaig sortir de casa; llavors no tenia cap contacte de cap companya del CDR ni d'Alerta Solidària, apart que sense telèfon, no podia comunicar-me amb ningú. Va ser la meva germana, que havia sentit les notícies, que va trucar a una advocada d'ofici. Molt aviat la premsa va venir a casa, la notícia va córrer com la pólvora.

Per sort les companyes del grup de suport 23S i d'Alerta Solidària es van posar en contacte amb mi i vam començar a avançar en les defenses i en el suport cap a les famílies.

La detenció del Germi va ser diferent, i el Manel ho va saber d'una altra manera:

Manel: Jo sóc el seu pare, a ell el van anar a buscar i detenir a casa seva també de matinada i amb un gran desplegament de guàrdies civils tant dins com fora de casa, en presència de la seva filla de 15 anys. També la premsa de seguida va filtrar les notícies i imatges de casa seva. Jo estava de vacances quan el grup de suport es va posar en contacte amb mi, explicant què estava passant, em van dir que els havien portat a l'Audiència Nacional, vaig anar cap allí, en els primers moments estava perdut sense saber què fer, col·lapsat, angoixat, impotent; però ben aviat el grup de suport de Sabadell em van venir a buscar, va ser una injecció de solidaritat, escalf i ajuda molt important. A continuació els grup de Suport 23S i Alerta Solidària ens van ajudar en tot el procés.

Com us heu organitzat les famílies?

Mitjançant el grup de suport 23S s'ha creat un grup de suport dels familiars, ens reunim setmanalment, on a més de treballar i debatre qüestions tècniques i jurídiques, ens serveix per a donar-nos suport mutu, escalf, i compartir vivències, emocions. Tenim també el suport d'una psicòloga que ens ajuda a gestionar les nostres emocions, ràbia, neguits, angoixes....

La sensació constant que se'ns està criminalitzant, se'ns castiga també a les famílies i al seu entorn.

És un espai molt important per a totes nosaltres, ja que ens ajuda a sobreviure a aquesta situació.

Teniu comunicació amb ells: de quin tipus, i amb quina periodicitat?

Sí, ens hi comuniquem a diari, tant l'Alexis com el Germi ens poden trucar durant 8 minuts, només poden trucar ells, (el pagament de les trucades és a càrrec dels presos). Les visites són setmanals, n'hi ha de 2 tipus, les del vidre durant 40 minuts, on hi poden anar amistats, amb un llistat previ, i les vis a vis, que poden ser íntimes o familiars, i duren una hora. Fins fa poc no hi podia anar cap amistat.

Els només poden enviar dues cartes a la setmana, però cal tenir en compte que tant les que ells envien com les que reben triguin com a mínim un mes en arribar. És molt complicat poder-se comunicar amb ells d'aquesta manera.

Qui coordina les seves defenses?

El col·lectiu d'advocades "Alerta Solidària", són les que coordinen les seves defenses, estem totalment recolzats per elles, en tot moment ens sentim en molt bones mans. Des del primer moment ens han orientat i aconsellat sobre què calia i cal fer.

Quines accions s'estan fent?

Apart de les accions jurídiques necessàries, el que volem és fer molta incidència i agrair les mostres de solidaritat que s'estan produint per tot arreu. Cada 23 de cada mes una població diferent on hi ha companyes detingudes i també d'altres, organitzen un acte de suport amb les detingudes, amb jornades de debat, denúncia, dinar solidari, música reivindicativa, però sobretot són actes per denunciar i donar a conèixer a tota la societat la injustícia d'aquestes detencions, i per cridar ben fort: Llibertat presos, No a la repressió... s'està fent molta difusió per totes les xarxes. També s'ha fet molt "merchandising": samarretes, xapes, banderoles, bosses, etc. que serveix per mantenir la caixa de solidaritat per despeses de les famílies pels desplaçaments a veure'ls o per necessitats bàsiques que es generen en l'àmbit familiar i proper.

També s'han organitzat, moltes manifestacions i concentracions de solidaritat i de denúncies per exigir la seva llibertat.

Una altra forma de solidaritat molt rellevant és la crida a escriure als presos, s'organitzen tallers per escriure'ls cartes; que és aconsellable que siguin en castellà.

També s'ha obert un compte corrent solidari amb les preses del 23S.

Què en penseu de totes les accions de suport que s'estan fent? Com us sentiu davant de tot el suport i mostres de solidaritat.

Sentim la xarxa de solidaritat molt important, el suport és impressionant, sentim la solidaritat, el suport mutu, l'escalf constant. I no només a Catalunya, sinó a Madrid, on hi ha una xarxa molt important, un grup de persones que ens recull a l'estació, ens porta en cotxe; recordem que Soto del Real està lluny de Madrid, ens acullen a les seves cases; comprovar tot aquest suport extern ens ajuda moltíssim, ens dóna molta fortalesa i coratge.

Com heu sentit el suport de la ciutadania. Quin recolzament esteu tenint per part dels CDRs, i dels moviments socials?

El màxim suport des del primer moment. En tot moment la solidaritat, l'escalf, l'ajuda mútua per tot arreu. És

imprescindible, és el que ens fa sobreviure i resistir. Sobretot sentir que no estem soles, que tenim una xarxa de solidaritat darrera impressionant; no ens ho podiem ni pensar.

Heu tingut suport d'algun partit polític?

Només s'hi ha implicat la CUP, com a companyes al costat. També s'ha aconseguit que gràcies a la proposta d'alguns partits (CUP, ERC i PDCat) s'aproves una resolució en el Parlament de Catalunya demanant la llibertat de totes i l'arxivament de les causes.

Penseu que són també presos polítics?

Per suposat que pensem que són presos polítics, i a més pensem que els van detenir com a mesura d'escarni i d'exemple de repressió cap a tothom que lluitem per les llibertats

Quines perspectives hi ha en aquests moments

Cap, de moment no veiem cap esperança, ni cap futur immediat. Ja es van fer unes altres vistes, on el jutge va dir que no hi ha indicis per estar detinguts, que s'anul·lessin les ordres de presó perquè la sala penal de l'Audiència Nacional va considerar que no van rebre la informació necessària en la vista, però malgrat això no els va deixar en llibertat, continuen presos. Les advocades d'Alerta Solidària han dit que és "una anomalia" que s'anul·lessin les ordres de presó però se'ls hagi mantingut empresonats

Què és el més dur de tot plegat?

El més dur és no poder abraçar-los, no estar amb ells. Tots els moments i vivències que ens perdem plegades.

La impotència, el desgast emocional i físic que estem patint. Soto del Real està molt lluny. La sensació constant que se'ns està criminalitzant, se'ns castiga també a les famílies i al seu entorn.

I no veure cap perspectiva de futur.

Estem veient un retrocés a la societat, respecte a les llibertats i la demostració que la repressió de l'estat no s'ha acabat.

Acomiadament barat pels treballadors malalts?

La indignació s'ha anat estenent als centres de treball alhora que es coneixia el redactat d'una de les darreres sentències del Tribunal Constitucional (nº118/2019, de 16 d'octubre de 2019). I alhora també sorgien mil i unes preguntes; em poden acomiadar només per estar malalt? És igual si és per un Accident de Treball? què pot fer el sindicat per evitar-ho?... Amb aquest article intentarem explicar els fonaments d'aquesta resolució judicial i respondre alguns d'aquests dubtes.

Acomiadament objectiu per faltes d'assistència a la feina, fins i tot justificades

La polèmica norma apareix recollida a l'actual redactat de l'article 52.d) de l'Estatut dels Treballadors, en el seu darrer redactat introduït per la Reforma Laboral de 2012, i indica que serà causa d'acomiadament objectiu (amb la indemnització de 20 dies per any treballat i un tope d'una anualitat)

"Per faltes d'assistència a la feina, fins i tot justificades, però intermitents, que arribin al vint per cent de les jornades hàbils en dos mesos consecutius sempre que el total de faltes d'assistència en els dotze mesos anteriors arribi al cinc per cent de les jornades hàbils, o el vint-i-cinc per cent en quatre mesos discontinus dins d'un període de dotze mesos".

A efectes d'aquest càlcul, el mateix article exclou expressament (entre d'altres supòsits) del còmput les absències derivades d'accident de treball, les jornades de vaga, les que tinguin relació amb els supòsits d'embaràs, part i lactància, les que deriven de la necessitat de rebre tractament per un càncer o una altra malaltia greu, les vinculades amb els patiments físics o psicològics causats per situacions de violència de gènere, o les baixes mèdiques que tinguin una durada mínima de 20 dies (per tant una Incapacitat Temporal de més de 21 dies no computarà a efectes de l'aplicació d'aquest acomiadament «barat»).

Recordem que l'acomiadament objectiu és el més «barat» per l'empresari, i la seva indemnització és inferior a l'acomiadament improcedent (que no té causa).

Dubtes de la seva constitucionalitat

El redactat de la norma sembla clar, literal i sense possibles interpretacions, però la seva aplicació real als centres de treball representa un atac directe al dret dels treballadors, i des de diversos àmbits jurídics es va debatre si l'article vulnera drets fonamentals. El jutjat Social 26 de Barcelona, es va trobar aplicant el citat article en el cas d'una treballadora acomiadada aplicant aquesta norma per patir una lumbàlgia severa que li va causar una situació d'Incapacitat Temporal de nou dies en dos mesos, i va elevar qüestió d'inconstitucionalitat al Tribunal Constitucional raonant que el redactat de l'article 52.d) suposava un element d'amenaça i coerció als treballadors, que es podien veure obligats a renunciar a la cura de la pròpia salut per por a perdre el lloc de feina amb una indemnització mínima. En aquest sentit, el jutjat 26 de Barcelona argumenta que el càlcul de l'absentisme hauria d'excloure els dies d'absència que tinguin origen en una situació de baixa mèdica degudament acreditada, ja que la no assistència a la feina és completament aliena a la voluntat del propi treballador, especialment en aquells casos en els quals es pateixi "una malaltia crònica de curs fluctuant" o que presenti manifestacions recurrents però episòdiques.

Una sentència qüestionada i qüestionable

El ple Tribunal Constitucional ha sentenciat el passat 16 d'octubre de 2019 -amb la veu discrepant de tres magistrats que han emès contundents vots particulars- que l'article 52.d) no vulnera cap principi constitucional. Ni el dret a la feina, ni a la integritat física de la classe treballadora ni, segons sembla, el dret a la protecció de la salut als centres de treball. Per contra, assenyala el Tribunal Constitucional que la norma serveix a un «objectiu legítim» com és el de combatre l'absentisme per, d'aquesta manera, protegir drets constitucionalment reconeguts com «la llibertat d'empresa i la productivitat» que, hem de suposar, els magistrats de Tribunal Constitucional consideren molt més rellevants i mereixedors de protecció que la integritat física dels treballadors.

Amb un redactat altament qüestionat socialment, considera el Tribunal Constitucional que la legislació s'erigeix en aquest punt en un instrument "adequat i proporcionat" per a la consecució de "l'objectiu legítim" de "preservar el dret a la llibertat d'empresa i la defensa de la productivitat".

En un salt argumental vertiginós, l'alt tribunal espanyol argumenta que el fet que el redactat de l'article 52.d) ja exclouï del còmput determinades situacions (les ja citades) i prevegi una indemnització (encara que mínima) per a les persones que vegin extingida la seva relació laboral per acumulació d'absències suposa protecció «suficient» contra la possibilitat que les empreses facin un ús discriminatori d'aquesta via extintiva barata.

Resumint, el Tribunal Constitucional entén que la «llibertat d'empresa» i la sacrosanta «productivitat» permeten a l'empresari restriccions de drets als seus treballadors, alguns d'ells tant important com la pròpia integritat física.

Vots discrepants

Una prova més del controvertit criteri recollit en aquesta sentència és el fet que fins a tres els magistrats del Ple del Tribunal Constitucional van emetre vots particulars en oberta oposició al criteri majoritari. Concretament, els magistrats signats dels vots particulars han expressat la seva discrepància respecte la validesa en termes de constitucionalitat d'executar l'acomiadament d'un treballador fonamentant-se en la reiteració de les seves absències com a conseqüència, per exemple, de problemes de salut.

D'una manera o altra, tots els magistrats discrepants consideren que l'article 52.d) conculca el dret a la pròpia salut i suposa acceptar que l'incompliment de les obligacions contractuals per part del treballador que pugui derivar de causes no imputables al propi treballador es constitueix com a motiu d'acomiadament objectiu, la qual cosa contravé el principi que tota extinció ha de tenir "una causa justa".

Particularment interessant resulta el vot particular de la magistrada María Luisa Balaguer que, a més de compartir aquests raonaments, afegeix a la seva valoració de la qüestió d'inconstitucionalitat un interessant element de discriminació per raó de gènere que fins ara no s'havia tingut en compte a l'hora de valorar aquesta polèmica norma.

Efectivament, a l'Estat espanyol, les dones causen més processos d'incapacitat temporal que els homes. Allarg d'aquest any, segons dades facilitades per les Mútues col·laboradores actualitzades a data d'agost de 2019, els dies de baixa causats per dones arriba a la xifra de 56.017.639 mentre que els que afecten homes se situen en 43.636.836. I també la durada mitjana i el nombre de processos d'incapacitat temporal per contingències comunes durant aquest període és més elevat pel que fa a les dones que als homes. Així, les dones han causat 1.485.052 incapacitats temporals amb una durada mitjana de 37,72 dies mentre que els homes han causat 1.289.145 amb una durada mitjana de 33,85 dies.

La magistrada María Luisa Balaguer considera que, darrera de l'aparença suposadament neutre de la norma, s'oculta una pràctica discriminatòria per raó de gènere ja que aquesta major incidència de la incapacitat temporal té origen en el sobre esforç que suposa per a la dona seguir portant el pes de la feina domèstica un cop finalitzada la seva jornada laboral així com la major prevalença entre elles de les afecions de sistema músculo-esquelètic que són una de les principals causes de baixa mèdica.

A més a més, la magistrada adverteix que la norma no pren en consideració les diferents característiques fisiològiques d'homes i dones pel que fa, per exemple, "al malestar general que algunes dones pateixen mensualment o pels canvis provocats per la menopausa".

Recursos a la jurisdicció europea

Un cop més, el marc regulador de les relacions laborals a l'Estat espanyol reitorça els seus propis principis per donar cabuda a fórmules concebudes per ampliar les potestats de les empreses capitalistes, sense tenir en compte els drets fonamentals de la classe treballadora establerts a la seva pròpia Constitució, ni els determinats als Convenis Internacionals i normatives europees. Resulta inadmissible que el Tribunal Constitucional, responsable màxim de la interpretació de la seva pròpia Constitució, amplii d'una manera absolutament artificialment els límits lògics de el dret a la llibertat d'empresa fins a eclipsar alguns dels drets essencials que, com és el cas de el dret a la pròpia salut o la integritat física.

No hi ha dubte que, més aviat que tard, aquests debats jurídics acabaran en recursos al Tribunal de Justícia de la Unió Europea perquè es pronuncii sobre la possible inadequació a la legislació comunitària i internacional d'una norma com l'espanyola que considera que la protecció de la "productivitat" pot passar per sobre del dret dels treballadors i treballadores a una cosa tan bàsica com descansar i restablir-se quan el seu estat de salut no els permet anar a la feina.

En tot cas, com sempre que s'ha trobat en situacions de regressió de drets laborals, la classe treballadora només compta amb la seva lluita per revertir-los. Els eters recursos jurídics seguiran el seu tortuós i imprevisible camí, però una agressió tan radical als drets laborals només podrà ser realment vençuda des de l'acció sindical. Serà la pràctica del sindicalisme al carrer i als centres de treball l'única eina que podrà aturar aquesta infame norma que privilegia la sacrosanta propietat privada capitalista per sobre de la integritat i la salut de la classe treballadora.



El riu i la vida es defensen! Denunciem el delictes sobre el medi ambient



Davant l'incendi d'una planta de tractament de residus perillosos a la Conca del Besòs, algunes entitats ecologistes i de defensa del medi ambient de Mollet, població molt propera on es produïa l'incendi, van demanar que la Fiscalia de Medi Ambient actuï d'ofici, i denuncien el terrible ecocidi consumat el dimecres 11 de desembre a causa del vessament de residus tòxics al riu durant l'incendi produït a la nau de l'empresa Ditecsa, a Montornès del Vallès, on va provocar un abocament de residus. Com a conseqüència de l'accident, l'Agència Catalana de l'Aigua va declarar l'emergència al riu. Els habitants de fins a 5 municipis van estar confinats per a evitar possibles conseqüències. El residus químics i dissolvents són altament perillosos per a la salut de les persones i la biodiversitat.

Aquest incendi molt probablement es podia haver evitat. No només, de ben segur, ha emès quantitats ingents de contaminants nocius per a la salut sinó que ha provocat un abocament sobre l'aigua del riu Besòs amb greus afectacions sobre la biodiversitat que tants anys d'esforços i costos econòmics han comportat.

Aquestes entitats han demanat que la Fiscalia investigui el "delictes sobre el medi ambient" de l'incendi i han recordat que ja fa anys que es va alertar del perill de la planta de tractament de residus que ha cremat.

Ja fa anys que des dels grups Ecologistes van alertar del perill d'aquesta planta, que conjuntament amb altres empreses químiques de la conca del Besòs són focus d'emissió de contaminació atmosfèrica mitjançant l'emissió de Compostos Orgànics Volàtils.

Avalats per un informe del laboratori de Medi Ambient de la UPC i un de l'Institut Català d'Oncologia demostràvem com diversos compostos orgànics volàtils superaven els límits que la legislació permetia i com aquests compostos tenien efectes greus sobre la salut de les persones.

Han recordat que a l'octubre es va informar que tres empreses de Montornès havien estat "expedientades", però, tot i això, "les diverses administracions no van prendre les mesures suficients".

L'Agència de Residus de Catalunya havia imposat dues sancions a l'empresa Ditecsa, dedicada al reciclatge de residus industrials i dissolvents per un import total de 58.000 euros. Deriven d'inspeccions fetes l'any 2017 i aquest mateix any"

Denuncien el delictes sobre el medi ambient i demanen obrir el debat sobre la presència de tantes indústries químiques al riu, amb tot el risc potencial que tenen, així com exigir a les administracions competents que avaluin

els efectes sobre la qualitat de l'aire i la conca del Besòs i prenguin les mesures necessàries per a recuperar el bon estat atmosfèric i de la qualitat del riu.

Així mateix, demanen que la fiscalia de medi ambient actuï d'ofici per a determinar les responsabilitats i sancions pertinents pel delictes sobre el medi ambient i la salut de les persones ateses que els indicis i els efectes sobre la salut de les persones i sobre la biodiversitat del Besòs han estat molt greus i evidents.

Redacció Catalunya

Caravaneres cegeteres a la caravana Abriendo Fronteras

CARAVANA
ABRIENDO
FRONTERAS



Continuació dels articles sobre l'experiència de la Caravana Abriendo Fronteras



A la 5a jornada, al pas per Ceuta a l'etapa de l'Estret, la Caravana Obrint Fronteres vam posar el focus denunciant al costat de col·lectius locals a Ceuta, la vulneració greu i sistemàtica dels drets de les persones migrants a la frontera amb el Marroc. Assenyalant la problemàtica de les dones portadores, treballadores transfrontereres, i dels menors migrants i menors no acompanyats.

A l'arribar al port de Ceuta, ens esperaven companyes de diferents associacions, juntament amb les noies i nois que viuen a Ceuta, i son atesos per aquestes organitzacions. Vam començar a caminar i caminar, i més caminar, a ple sol a 41 graus, cap al Tarajal, punt fronterer on al febrer de l'any 2014 més de 15 migrants van ser morts tirotejats al mar per la guàrdia civil mentre intentaven creuar nedant al territori espanyol rodejant l'espigó fronterer. Assassinats impunes fins avui, on fins i tot ha quedat arxivada la causa, amb 16 guàrdies civils imputats.

Sortint del port, es van anar representant escenes mudes de la violència diària i les diferents realitats fronteres, mitjançant teatre i imatges. Caminant per la costa, a la dreta el barri del "Príncep", on la seva població és majoritàriament musulmana. Al lluny, la doble tanca i les seves concertines (mare in Spain en exclusivitat), per cortesia del Frontex. Durant la marxa molts companys africans del CETI es van anar unint a la manifestació, on es va anar escoltant els crits de "Llibertat, lliberté, Hurriya". En arribar a la platja es va fer la lectura del manifest (en tres idiomes).

Dones portadores

Es va denunciar la situació de les dones portadores a la Frontera de Ceuta.

És en aquests marges on es fa més evident l'acumulació desigual, allí es produeix la trobada entre dues realitats: les dones treballadores, sostenidores, racialitzades i resilientes, davant el poder de l'autoritat, el capital, el patriarcat i la militarització de les fronteres.

Les dones portadores creuen la frontera cada dia carregant amb fardells de fins a 80 kg per portar-lo a l'altre costat de les fronteres de Ceuta. Mentre pugui considerar-se "el seu equipatge", aquestes dones carreguen amb mercaderies de multinacionals de tot

el món fins portar-lo a l'altre costat del pas fronterer, tracten de creuar fins a 3 o 4 vegades en un matí a canvi d'uns 4 € per viatge, sense comptar el pagament del suborn a la Gendarmeria.

Aquestes dones veuen el porteig com un treball temporal, responen a un perfil de mares amb almenys tres fills "caps de família". No poden ser treballadores autònomes ni comptar amb cap tipus de regulació laboral ja que el porteig al Marroc es considera contraban a Espanya, on es calcula que mou uns 400 milions d'euros a l'any a Ceuta, "comerç atípic". Hi ha una falta de visibilització i de drets laborals, a més l'assetjament i les agressions sexuals que pateixen moltes d'elles.

L'objectiu de les multinacionals i dels comerciants que negocien amb el trasllat de la mercaderia és eludir el pagament de duanes propi de les empreses exportadores i importadores.

Treballadores transfrontereres.

Una representant de DIGMUN (Dignitat amb Dones i Nen@s) ens va relatar la situació d'aquestes dones transfrontereres

A prop de 8000 dones es desplacen diàriament a la ciutat autònoma per treballar, creuen a Ceuta com a treballadores de la llar. El seu salari oscil·la entre 250 € i 400 € al mes i només el 20% d'elles compta amb un contracte laboral.

En la trobada amb la frontera de cada dia les dones són col·locades sota sospita. L'absència de contracte i permís de treball provoquen talls en el trànsit i han de convèncer que efectivament estan emprades perquè les deixin passar. Un conflicte amb el control fronterer pot generar la suspensió temporal del dret de pas i la pèrdua de l'ocupació.

Menors migrants, no acompanyats

Pel que fa als i les menors no acompanyades que arriben fins a Ceuta i esperen continuar cap al continent europeu, col·lectius locals com ELIN i MAAKUN denuncien la violació sistemàtica de drets fonamentals i de la infància.

Sobreviuen o malviuen als carrers, mentre tracten de

creuar l'Estret, i són vulnerables a les xarxes de tràfic i trànsit de persones. El 'Risky' és com anomenen el 'joc' de saltar el filat, per entrar a port i amagar-se en algun dels vaixells que viatgen a la península, i fins i tot llançar-se a la mar per assolir els navilis que ja han salpat. Aquesta pràctica s'ha cobrat nombroses vides de menors en els últims anys.

Diferents entitats denuncien la preocupació pels menors que viuen al carrer, ja que sembla que generen una absoluta indiferència. Sembla que anomenant-los MENA li traiem importància a la situació de precarietat i desproveïment absolut de totes les seves necessitats, tant afectives, d'educació.

Un noi explicava "Vaig arribar amb 16 anys i em van ingressar a un centre de menors. Als 18 vaig sortir i vaig haver d'enfrontar-me sol a la vida. Ho he aconseguit. És un crim que no se doni una oportunitat a les persones i se les persegueixi".

Dones i nenes migrants

Diferents entitats que treballen amb aquestes noies i nenes, van destacar les condicions de les dones i nenes migrants, les quals pateixen una doble victimització. D'una banda, pateixen tots els problemes que qualsevol migrant pateixi, de l'altra, els associats a la seva condició de dona. Hi ha una invisibilització de les dones en les polítiques migratòries, que a més migren a través de rutes més perilloses i insegures.

Milers de dones i nenes migrants es veuen sotmeses a situacions de tràfic i prostitució forçosa. El trajecte habitual de les nenes migrants les aboca a casaments per papers, a una vida a la Península amb familiars molt llunyans, a la prostitució o, "amb sort", a un treball en negre.

CAL DENUNCIAR AQUESTES SITUACIONS DE VULNERABILITAT

i continuar reclamant recursos que les ajudin a adquirir formació i autonomia.

Rosalía Molina

membre d'Ensorrem Fronteres

Cal fer una prevenció de riscos laborals amb perspectiva de gènere?

La salut laboral té quelcom a veure amb ser dona o home?
Els homes i les dones estan exposades a diferents riscos laborals?
La prevenció dels riscos laborals en les dones s'ha de centrar, sobretot, en l'embaràs i la lactància?

Una de les preguntes que moltes vegades es planteja, dins de l'àmbit laboral, és si la vigilància i la promoció de la salut en les organitzacions i/o les empreses han de tenir una mirada i han de conduir a unes pràctiques diferencials en funció de si es tracta d'un treballador o una treballadora, i si els riscos laborals als quals s'enfronten les dones assalariades són diferents dels que es troben els homes assalariats. Sabem que formular aquestes preguntes i d'aquesta manera (en clau binària dona-home), invisibilitza les persones intersexuals, transgènere i queer. Ara bé, en aquest article ens centrarem en el subjecte polític "dones", tot entenent que hi ha persones que subverteixen i revolucionen, de forma encarnada, el sistema heterocisnormatiu.

Davant les qüestions formulades amb anterioritat, una de les primeres respostes que ve a la ment és que sí, que s'ha de fer un tracte diferencial i especial durant l'embaràs i la lactància. Ara bé, són només aquestes circumstàncies (maternitat i lactància) les que s'han de considerar i que mereixen una tracte diferencial des d'un punt de vista de prevenció de riscos laborals quan ens centrem en les dones treballadores? No s'estarà caient (inconscientment) en perpetuar el mandat social imposat a les dones que diu que nosaltres només som "dones" si tenim descendència i que la nostra funció social és la reproducció, la cura, el manteniment i sosteniment de l'espècie?

Per una banda, l'evidència posa de manifest que, en el mercat laboral, hi ha una sèrie d'ocupacions remunerades que són fonamentalment desenvolupades per homes i que n'hi ha d'altres en què s'ocupen principalment dones, i que -a més- els homes solen ocupar posicions més rellevants i càrrecs de responsabilitat més alts en les organitzacions mentre que les dones es dediquen a fer tasques més operatives. Aquest dos fenòmens es coneixen com segregació horitzontal i segregació vertical, respectivament. Per altra banda, les enquestes de l'ús del temps posen de manifest que, hores d'ara, són les dones les que continuen/continuem assumint una major part dels treballs domèstic, reproductiu, sexual, emocional i de cura. Això és el que es coneix com a divisió sexual dels treballs. Aquesta segregació desigual en el treball (segregació horitzontal i vertical) i la divisió sexual dels treballs ("productiu", domèstic, reproductiu, sexual, emocional i de cura) són els elements clau per explicar la distribució desigual de dones i homes en l'exposició als riscos laborals.

Doncs sembla ser que sí!!

| En les activitats desenvolupades predominantment per les dones... | En els treballs ocupats majoritàriament per homes... |
|---|---|
| ...els riscos més freqüents són els relacionats amb postures de treball inadequades, llargues jornades dempeus, treballs repetitius i exposició a agents químics i biològics. | ...predominen els riscos relacionats amb la seguretat (accidents de treball que ocasionen lesions traumàtiques) i la manipulació de pes elevat. |
| Predominen els: Riscos ergonòmics, psicosocials i higiene | Predominen els: Riscos de Seguretat i higiene |

Així, doncs, les enquestes europees de condicions de treball posen de manifest que les dones duen a terme en major proporció tasques monòtones, obtenen un salari inferior, tenen menor capacitat de participar en la planificació de la seva pròpia feina, tenen menys expectatives de promoció professional i pateixen assetjament psicològic i sexual en major grau que els homes. Aquests riscos es consideren de tipus psicosocial.

En totes les categories professionals, dels llocs de treball, des de l'organització dels espais, passant pels horaris, els equips i les eines, ha estat pensat, majoritàriament, seguint un model masculí de treballador (p. e. disseny de les eines manuals amb paràmetres anatòmics exclusivament masculí). Aquests horaris que no tenen en compte les responsabilitats o necessitats relacionades amb l'entorn familiar o els treballs domèstic, reproductiu, sexual, emocional i de cura, suposen una doble càrrega (física i mental) per a les dones.

La segregació desigual en el treball (segregació horitzontal i segregació vertical) i la divisió sexual dels treballs ("productiu", domèstic, reproductiu, sexual, emocional i de cura) són els elements clau per explicar la distribució desigual de dones i homes en l'exposició als riscos laborals.



Allò que els registres oficials no deixen veure Cal destacar, també, que en el cas de les malalties laborals i professionals patides majoritàriament per les dones hi ha una subdetecció i una infradeclaració en els registres oficials d'accidents de treball i malalties professionals, la qual cosa dificulta la seva prevenció. Atès que les dones pateixen menys accidents de treball que els homes, la relació dels seus problemes de treball queda manifestament oculta. Ara bé, sembla ser que hi ha una mortalitat entre 5 i 20 vegades superior per causa de malalties laborals que la deguda a accidents de treball.

A Catalunya la incidència de malalties professionals és superior entre les dones, i solen ser malalties produïdes per agents físics que es tradueix bàsicament en trastorns musculoesquelètics (mal d'esquena lumbar, dolor cervical), i malalties psicosomàtiques tipus estrès, depressió o ansietat que no estan reconeguts com a malalties professionals i, per tant, no queden recollits en els registres oficials. Els registres oficials no recullen, doncs, el mal d'esquena, dolor muscular, fatiga, estrès, mal de cap, irritabilitat, lesions, problemes per dormir, ansietat o problemes visuals.

Les lesions per accident de treball es reconeixen més fàcilment per la seva relació immediata entre la causa i el dany consegüent (predominantment patides per homes), mentre que les malalties laborals solen aparèixer de manera lenta i progressiva (majoritàriament patides per dones).

Manca d'estudis sobre la incidència dels tòxics des de la perspectiva de gènere

Resulta evident que homes i dones difereixen en estructura òssia, distribució del greix corporal, funció endocrina o sistema immune, però en canvi hi ha molts pocs estudis sobre l'impacte d'aquestes diferències en la resposta a les exposicions a tòxics, a les exigències físiques o a l'estrès tèrmic.

La càrrega física

Pel que fa a la càrrega física s'evidencia que les millores tecnològiques en la indústria han tingut un impacte superior en homes, atès que aquestes s'han aplicat principalment en llocs de treball ocupats en grau més elevat per homes, i en el sector serveis -en el qual treballen en major nombre dones- no han tingut un impacte tan significatiu. Per tant, la càrrega física mitjana de les dones és superior. A més, els homes ascendeixen en major proporció a llocs de comandament que les dones, el que sovint comporta fer treballs associats a una menor càrrega física.

Les mesures de prevenció de riscos laborals adreçades a la protecció de l'embaràs i la lactància NO són suficients.



BOET

Les emocions i l'esperança

- Quin estiu més calorós, no puc amb la meua ànima! Han marxat fora i m'han deixat menjar i aigua per uns dies. Però la veritat és que em costa llevar-me i no tinc esma, ni per alçar el cap i caminar. A sobre, amb el sol que fa he de sortir a la terrassa per pixar i caçar. Quina vida de ciutat mes gatina!

En realitat jo vaig néixer al pla de Boet i m'esperava una vida a la natura, lliure corrent pels boscos i bevent dels rius però vaig ensopegar amb una colla de joves excursionistes d'aquells, "cumbaiàs". L'Anna em van veure tan petitó i apa! Cap a Barcelona!! I ara en una casa enmig de l'Eixample i tot plegat veient com passa el temps! No conec les teulades ni la possibilitat d'aparellar-me. Ben segur que la meua espècie no desapareix, però jo no deixo descendència!! Sort que em cuiden bé. Em reconforta ficar-me als peus del llit sota els llençols quan la matinada refresca. Sobretot els diumenges que s'aixequen més tard.

Estava rumiant tot això i, de sobte, algú arriba a casa. Les maletes entren grinyolant, els tinc aquí, s'acaba la tranquil·litat!

- Corro cap a la galeria: mireu, mireu, el Boet no ha menjat res! Us ho deia jo que era massa temps per deixar-lo sol! Pobret haurà patit d'enyorança. Agho el gatet i s'esmuny entre els braços. Estic preocupada passen els dies i el Boet no menja i no té esma ni per jugar amb mi com feia sempre. Li dic als pares que no és normal que cal portar-lo al veterinari.

- Una bona revisió ens traurà de dubtes. Aghem el transportin per portar-lo al veterinari, ara que l'Anna està a l'escola. Què et sembla Rafel, tu el veus tan malament com diu la neua?

- Ho sento senyors, aquest gat té un tumor a la panxa i li queda poca vida. Hi ha dos solucions: transfusió de sang o una injecció d'eutanàsia. Deixar-lo que mori tot sol és més cruel, patirà!

- Porto uns dies que m'acaronen més del que és habitual i jo cada cop més fluix. Ara em figuren al transportin i cap al cotxe. L'Anna no ve, aquest matí tenia la cara enrogada, havia plorat. Ens acomiadem, els nostres ulls parlen: jo també us estimo, no ploureu!! Els gats tenim set vides!!

Carme Álvarez

Militant de Dones Llibertàries

NICARAGUA:

La insurrecció popular i la reacció

El 18 d'abril de 2018 el poble de Nicaragua es va aixecar contra el govern de Daniel Ortega i Rosario Murillo, matrimoni i President i Vicepresidenta de la "república", respectivament. En pocs dies les ciutats i carreteres del país es van cobrir de barricades. La ira popular va sorprendre a tothom.

Ortega, qui va ser president en els anys 80 durant la Revolució Popular Sandinista, entregà la revolució i es va entregar al liberalisme burgès en el 1990. Quinze anys més tard va aconseguir tornar al poder mitjançant un pacte mafiós amb un dels partits liberals, que era al poder en el moment del pacte, i després d'assegurar als poders fàctics que utilitzaria el poder per defensar els interessos de burgesos, cures i d'Estats Units, mentrestant li deixessin romandre en el govern.

Veneçuela va donar ajuda privada per valor de més de 3800 milions de dòlars en els últims 10 anys, part dels quals es van utilitzar per finançar programes socials clientelistes que pal·liaven els pitjors efectes de les mesures dictades pel FMI a les que Ortega es va sotmetre sense dir ni pi. A partir de finals de 2017 la caiguda del flux de dòlars veneçolans començà a afectar els programes clientelars.

Per major informació sobre els antecedents del aixecament popular l'autor recomana llegir el següent enllaç:



El 18 d'abril de 2018 Ortega va publicar el decret 03-2018. En aquest decret es va incrementar la quota mensual d'empleats i ocupadors a l'assegurança social i es va aplicar una reducció del 5% en el concepte d'atenció mèdica a les pensions dels jubilats.

Grups de jubilats van sortir a manifestar la seva oposició al decret en diverses ciutats del país. Ortega va respondre com de costum. Va estomacar a la gent gran a través de grups de xoc formats per joves a sou i "matons" de les estructures professionals del FSLN. La policia anti-motins va ser mobilitzada amb la finalitat de dissoldre les manifestacions i protegir als sicaris del partit. Van colpejar amb tubs, pals i pedres a tota persona que es van trobar pel davant, van robar a protestants i periodistes. Grups d'estudiants, enrabats per les pellisses a la gent gran, van sortir al carrer a sumar-se a les protestes.

Davant la protesta organitzada per estudiants, Ortega va incrementar la repressió indiscriminada i cap al migdia va reunir als dirigents de les estructures territorials del partit i els va comunicar la seva decisió. Amb

les seves pròpies paraules: "Vamos con todo" (contra qui protesti).

Al meu parer, Ortega va decidir que seria la primera d'una sèrie de situacions en les que hauria d'escanyar a la població, davant la falta de recursos externs, i que li convindria reprimir fermament per tal d'establir un precedent i que condicionés futures protestes.

Aquell dia varies persones van resultar ferides per la repressió. Es van produir els 3 primers morts. Els estudiants no es van fer enrere i van ocupar les universitats tot demanat ajuda i suport a la resta de la població de tot el país. El poble va respondre i es van començar a construir les primeres barricades al voltant de les universitats, amb la finalitat d'obstaculitzar el desplaçament de les forces repressives i per donar protecció als estudiants.

En una acció que va sacsejar el país, en la ciutat de Masaya, el llegendari barri indígena de Monimbó, feu sandinista des de la insurrecció contra Somoza, i on va caure combatent el germà petit de Daniel Ortega en 1978, va aixecar barricades en suport als estudiants i contra Ortega. La joventut i els vells quadres sandinistes del barri van començar a enfrontar-se contra la policia i les forces de xoc del partit.

El decret que va modificar les normes del joc de la seguretat social provocà encara més protestes per varies ciutats del país, però la desmesurada i indiscriminada repressió va donar lloc a una veritable i amplia insurrecció popular en tot el territori nacional. La contestació de les forces repressores va fer vessar la sang. El capital transnacional va obligar a Ortega a negociar la resolució del conflicte.

Des de que el 18 d'abril de 2018 es va activar la resistència popular contra la dictadura orteguista les protestes no han parat. Hi hagut fluxos i refluxos, però s'han mantingut. Les primeres protestes buscaven la derogació del decret 03-2018, però la criminal repressió va comportar que el objectiu final de les protestes fos el derrocament del govern d'Ortega per a amplis sectors populars.

A dia d'avui la policia i els paramilitars han assassinat a més de 328 persones, han arrestat a més de 800 ciutadans (unes 170 encara segueixen empresonades), més de 70000 persones s'han vist forçades a marxar al exili. Es poden veure informes parcials de la repressió orteguista en aquests 2 documents d'organismes internacionals de drets humans:

Informe CCIDH:



Informe GIEI:



Ortega va ser pres per sorpresa al igual que la resta del país. Li va costar dies de mentires força increïbles per convèncer a part de la comunitat internacional i a l'esquerra estalinista que encara el perceben com el guerriller dels 80 que va dirigir la Revolució Popular Sandinista. La mentida oficial va quedar així: la insurrecció popular va ser en realitat, diu Ortega, un "fallit cop d'Estat, finançat pel narcotràfic i els polítics anti-cubans de Florida i organitzada per la burgesia local i els partits polítics finançats pels americans".

També li van costar diversos dies de mentides inacceptables trobar una presentació potable per als seus grups paramilitars amb armes antitancs, metralladores pesades i fusels de francotiradors, que assassinaven als caps visibles del moviment que van sorgir al calor de la lluita en les barricades. Primer va dir que eren narcotraficants, després que eren delinqüents sobre els que no tenia control, després la versió oficial va ser que eren policies de civil. Fins que al final van ser presentats com a "policies voluntaris", i com a tals, perfectament legals.

La veritat evident per a tots els que vivim al país, es que un gegantí alçament popular, sense dirigents, sense organització central, amb el que la població va buscar protegir la vida de

pares i fills. Un alçament popular que va ser reprimat de forma ferotge pels paramilitars i forces especials de la policia.

Ortega mai va pensar en dialogar i menys en cedir el poder, encara que fos parcialment. Va utilitzar el diàleg per guanyar temps i recompondre les seves forces per atacar al poble insurrecte. Va demanar al Cardenal Arquebisbe de l'Església Catòlica de Managua que organitzés un diàleg nacional, que a la seva vegada li havien ordenat des del capital transnacional, com a mediadora i garant de la convivència. L'Església va acceptar organitzar-ho i ser part mediadora però no garant. Els primers convocats en representació de l'oposició van ser els empresaris! Els mateixos que durant 12 anys van cogovernar amb Ortega i que a partir de la insurrecció van anunciar el seu divorci amb el tirà. Feministes, camperols i estudiants també van ser convidats. No havia marge de maniobra per no convidar-los, per haver-se oposat a Ortega des de 1998, 2012 i 2013, respectivament.

El diàleg es va dur a terme del 16 al 23 de maig, data en el que es va suspendre per falta d'acords substantius i per incompliment dels acords firmats. La repressió no va cessar en cap moment, ni abans, ni durant, ni després del diàleg.

En la segona quinzena de juny l'ambaixador d'EUA davant la OEA es va reunir amb Ortega i es possible que li hagi donat a conèixer que el seu govern ja no es considerat garantia de res pel govern d'EUA i que podria donar-se per acomiadat, pel bé de la estabilitat del sistema se li concedia la possibilitat de sortir pacíficament amb tots els seus bens i patrimoni. Ortega ha treballat assegurant els interessos dels EUA en Nicaragua des de que va assumir el poder en el 2007.

La proposta d'EUA, que va ser assumida immediatament pels empresaris "representants de l'oposició", era la de reformar la llei electoral per assegurar "eleccions competitives" i avançar els comicis. Fins a dia d'avui Ortega no ha acceptat l'acomiadament.

La brutal repressió ha descapçat al moviment insurrecte amb assassinats, empresonaments i exilis forçats o la clandestinitat.

Les organitzacions empresarials que diuen representar l'oposició i que van ser sòcies durant 12 anys fins l'abril de 2018 (i que probablement diversos membres encara siguin socis en empreses de la família d'Ortega) no tenen gaire interès en la democràcia i menys en els drets de la majoria social.

Els EUA (i la Secretaria General de la OEA) busquen que el nou govern sigui complaent amb els interessos nord-americans com ho va ser el d'Ortega (i els dels 3 presidents anteriors).

La negativa d'Ortega a cedir ni un mil·límetre ha ajudat a radicalitzar a certs sectors de la societat civil i la llarga repressió ha esdevingut que apareguin propostes i plantejaments de ruptura amb els poders del status quo.

Ortega es un cadàver ambulat. El més probable es que del conflicte aparegui un altre sistema liberal burgès, però hi ha gent que vol molt més i lluitaran en millors condicions un cop sigui fora el tirà.

Managua, 14 de desembre de 2019

Netzahualt, autoconvocat nicaragüenc

La tendència pro bolxevic de la CNT al congrés de la Internacional Comunista i Sindical Roja

Les crítiques adverses que tingué la Revolució Russa entre els intel·lectuals llibertaris no fou excusa perquè molts anarcosindicalistes fessin sovint elogis a la revolució agrària bolxevic i, alhora, saludessin amb entusiasme el règim soviètic per la decisió que havien tingut de posar-hi fi a la guerra. Joaquim Maurín, militant cenetista pro bolxevic, manifestava: "La consigna bolchevique "paz, pan y tierra" se la hicieron suya los anarcosindicalistas. El campo andaluz, en 1918-1919, se sentía tan bolchevique o más aún que los obreros catalanes. Con un faro, aunque lejano, y una firme esperanza, el anarcosindicalismo en 1918-1919, al calor de la revolución rusa hizo avances enormes y progresos arrolladores. El mito del "Soviet" (consejo de obreros) estaba muy cerca del sindicato, y el anarcosindicalismo se lo hizo suyo. La adhesión del anarcosindicalismo a la revolución rusa fue intuitiva y sentimental. Lenin cautivaba a los anarcosindicalistas por lo que en él descubrían de jacobino y bakuninista".

La CNT es mantenia provisionalment dins la Internacional Comunista, sobretot amb l'arribada als comitès confederals dels principals cenetistes pro bolxevics, Andreu Nin s'havia convertit en el secretari general del Comitè Nacional, Joaquim Maurín en el del comitè regional de Catalunya i Víctor Colomer es mantenia davant de la Federació Provincial de Lleida. Altres militants de la tendència pro-soviètica com José Díaz, Jesús Ibáñez, Hilario Arlandis, esdevenien els secretaris de les regionals andalusa, asturiana i valenciana respectivament. L'abril de 1921 en el Ple Nacional de Lleida es va elegir una delegació per assistir a la reunió del III Congrés de la Internacional Comunista i el I de la Internacional Sindical Roja. Ni el Comitè Nacional, ni el Ple, tenien constància, encara, de l'informe d'Angel Pestaña sobre la seva estada a Rússia, el qual era a la presó igual que altres destacats militants anarcosindicalistes com Salvador Seguí.

L'estiu de 1921 la Revolució Russa es trobava en un cul de sac, per una banda els bolxevics havien guanyat la guerra civil i, malgrat el boicot econòmic, organitzat per França, Anglaterra i Estats Units, de moment se'n sortien. Els camperols, a poc a poc, disconformes de les giravoltes que havia pres la revolució, es separaven del proletariat industrial i retornaven a posicions individualistes.

Un altre punt calent d'agreujament social fou la insurrecció dels obrers i mariners de Kronstadt, a tot això cal sumar-hi, la repressió del "èxercit roig" contra els militants anarquistes ucraïnesos, entre els quals es trobava el guerriller Néstor Makhno. El dia 22 de juny de 1921, al saló de Sant Jordi del Kremlin, va començar el III Congrés de la Internacional Comunista. Els delegats espanyols, que havien arribat a Moscou, després de passar situacions "rocambolesques" en el seu trajecte per Europa, foren instal·lats a l'Hotel



Lux, en la Tverskaia, al centre de la ciutat. Els delegats aprofitaven el temps lliure, per debatre qüestions d'organització amb els revolucionaris presents al Congrés, com Víctor Serge i Alfred Rosmer o amb intel·lectuals de la talla d'Alexandre Berkman, Emma Goldman i l'anarcosindicalista rus Alexandre Shapiro. Joaquim Maurín, manifestà: "Los delegados de la CNT, al llegar a Moscú tuvimos que constatar que la CNT había pasado a ser un invitado de segunda fila. La primera plaza la ocupaba un hipotético Partido Comunista Español cuyo líder máximo era Merino Gracia".

El III Congrés de la IC va girar a l'entorn de la nova política soviètica a nivell nacional i internacional, que seguia la directriu de Lenin de fer un pas enrere i dos endavant. En aquest Congrés prevalia molt més l'opinió dels nous partits comunistes que no pas els dels vells grups sindicals. El tres de juliol, s'inicià el Congrés de la Internacional Sindical Roja, a la Sala de las Columnas de la seu dels Sindicats de Moscou, l'antic Club de la noblesa moscovita. Conforme els congressos de la Tercera Internacional s'anaven desenvolupant quedava més clar la divisió entre els partits polítics i els grups sindicals. Per això, Lenin, va proposar separar-los, d'aquí la fundació de la ISR. A Moscou es van celebrar els dos congressos, el del Komintern (partits comunistes) i el de la Profintern (organitzacions sindicals).

El Congrés va ser presidit pel Politburó en ple del partit comunista que llavors el formaven, Lenin, Trotski, Bujarin, Zinoviev, Kamenev, Stalin i, el representant dels sindicats russos, Tomsky (el qual va ser substituït per Lozovsky). Del Congrés en sortiren dues tendències, la

dels partidaris d'una relació orgànica entre les dues internacionals (IC i ISR) i els que n'eren contraris. Els cenetistes formaren pinya amb els primers defensant la relació estable de les dues internacionals. El Congrés de la Profintern no va tenir l'alçada esperada, i tota la "glòria" va ser pels delegats del Congrés del Komintern. L'assistència al Congrés al Kremlin fou tota una lliçó de teoria revolucionària, eren moments històrics, Maurín ho descriu: "La delegación sindicalista española, vio, escuchó o habló a Lenin, Trotski, Bujarin, Zinoviev, Kalinin, Rikov, Tomsky, Dzerzhinsky, Lunacharsky, Radek, Krupaskaia, Kollontai... A quien no vio nunca fue a Stalin, que no existía entonces en el dominio de la política internacional de los bolcheviques". La CNT no va acceptar la proposta de Lenin a Pestaña de convertir-se en el Partit Comunista d'Espanya, tampoc el PSOE, però sí una escissió socialista va promoure la creació del PCE. La CNT va formar part de la Internacional Comunista i de la Internacional Sindical Roja fins a la Conferència de Sindicats celebrada el 1922 a Saragossa. Aquell mateix any els anarcosindicalistes s'adherien a l'Associació Internacional de Treballador (AIT) reconstruïda a Berlín. En aquesta nova etapa confederal Joan Peiró va ser elegit secretari del Comitè Nacional, restablint l'anarcosindicalisme a la majoria de l'Organització Confederal. Andreu Nin va restar a Rússia i els seus companys pro-soviètics van celebrar una reunió a Bilbao on van constituir els Comitès Sindicalistes Revolucionaris (CSR) com una tendència minoritària dins de la CNT-AIT.

EL FAR

Ferran Aisa



Feixisme i Antifeixisme

Els mitjans de comunicació són la veu del seu amo i del gran capital que els finança. Els desacreditats, falsaris i corruptes socialistes i populars del partit únic PP-PSOE necessiten desesperadament l'espantall feixista per a mantenir-se en l'escenari polític, i, a més, com si fossin opcions diferents.

Drets i llibertats democràtiques han entrat en contradicció amb la defensa dels interessos del capital per part de l'Estat. Aquesta contradicció condueix a la burgesia a renunciar a la seva pròpia ideologia democràtica i revela el caràcter repressiu de l'Estat, que ha de defensar els interessos del gran capital per TOTS ELS MITJANS, inclosos els que suposen l'abolició dels drets i llibertats democràtics.

Democràcia i feixisme no s'oposen, sinó que es complementen; ja sigui de manera alternativa o a l'uníon. Podem i la seva proposta d'aliança antifeixista es complementa amb el feixisme de Vox: es tracta de sotmetre el proletariat a l'alternativa entre feixisme o antifeixisme, obstruint qualsevol via anticapitalista.

Podem fa una crida a defensar la democràcia capitalista, atiant l'espantall feixista de Vox: Cura que ve el llop! Defensem aquest sistema corrupte i explotador, perquè pitjor seria el feixisme!

El desdoblament polític de la burgesia, davant la constant amenaça del proletariat, sota els seus dos aspectes de feixisme (l'ultradretà Vox, però també de PP i Ciutadans) i democràcia parlamentària (PSOE, Podemos i nacionalistes) convergeixen en una estratègia comuna de la burgesia, en defensa dels seus interessos històrics de classe.

La funció de la socialdemocràcia (PSOE i Podemos) és la de desviar les lluites del proletariat del seu objectiu històric d'emancipació classista i, per tant, anticapitalista, per a portar-lo cap a la defensa de la democràcia burgesa. És necessari preparar l'altar de la sagrada unitat antifeixista de totes les classes, per a procedir a efectuar tots els sacrificis econòmics "necessaris", incloses les llibertats democràtiques i el nivell de vida dels treballadors.

Vox manca de programa, perquè als cent punts del seu pretès projecte polític només se li pot denominar via lliure al capitalisme salvatge i esclavització del proletariat: el franquisme com a solució. El feixisme no és un producte de les capes reaccionàries de la burgesia, ni producte d'una societat feudal, sinó per contra producte d'un capitalisme avançat que, davant la galopant crisi econòmica que s'aveïna, passa a l'ofensiva.

Hi ha una continuïtat essencial entre democràcia i feixisme, d'igual manera que en el segle 19 va existir una continuïtat bàsica entre liberalisme i democràcia. Els mètodes socialdemòcrata i feixista en lloc d'alternar-se en el govern tendeixen a fusionar-se. Podemos i Vox són dues veus diferents per a defensar els mateixos interessos: els del gran capital financer i de les multinacionals.

PSOE i Podemos, i d'altres, ens demanen que acceptem joiosament l'actual capitalisme salvatge, corrupte i caduc per a salvar-nos del feixisme.

Feixisme i democràcia eren només dues formes diferents de govern del capitalisme. Però, avui, el capitalisme és un sistema obsolet, que només pot oferir-nos misèria, horror i mort. Per primera vegada en la història es planteja la possibilitat de la desaparició en el planeta de l'espècie humana i de tota mena de vida, a causa de l'explotació incontrolada i excessiva dels recursos naturals per un capitalisme salvatge i suïcida. Tanmateix, com això afecta als beneficis immediats de les multinacionals, els governs no poden fer res davant una catàstrofe anunciada.

L'alternativa no és feixisme o antifeixisme, perquè tots dos defensen el sistema capitalista, mentre ens enganyen amb un fals enfrontament.

Fa vuitanta anys, feixisme i democràcia eren dues formes diferents de govern de l'Estat capitalista; fa quaranta, eren dues formes alternatives, que els Estats aplicaven en funció de la relació de forces existent; avui, s'han fusionat i a penes són diferents tarannàs del mateix mètode de govern, explotació salvatge de la natura i atac generalitzat a les condicions de vida del proletariat.

La globalització canvia lleument les regles de joc. Sorgeix una nova classe corporativa (inferior a l'un per cent de la població), gestora de les multinacionals, de caràcter, àmbit, vida, hàbits i interessos internacionals, oposada i diferent a la classe empresarial de caràcter i àmbit nacionals. Aquest enfrontament provoca nous fenòmens, com el Brexit o l'independentisme català. Els Estats nacionals són incapaços de conciliar o representar els interessos d'una classe mitjana proletaritzada i unes burgesies nacionals en perill d'extinció. La democràcia parlamentària dona pas a un totalitarisme democràtic, buit de drets i llibertats reals.

Entre els proletaris s'incrementa fins al paroxisme l'atur, la indigència i la precarietat. Sorgeixen fenòmens nous i descarnats com el treballador pobre, amb sous de fam i misèria. Aquesta nova classe corporativa manca d'arrelament geogràfic i és totalment indiferent i aliena a la qüestions socials, ecològiques o laborals. Els governs democràtics es converteixen en ostatges d'aquesta nova classe corporativa, que no controlen de cap manera, com poden fer encara amb les empreses de caràcter nacional.

D'aquesta forma, l'aparença formal de les democràcies occidentals oculta la gestió tirànica de l'economia internacional per aquesta minoritària i elitista classe corporativa, independent dels febles Estats nacionals, que ho sotmet i subordina tot als beneficis i interessos de les grans signatures multinacionals, que ni paguen impostos, ni compleixen la legislació vigent, contaminen sense límits ni mesura, o amenacen amb anar-se a un altre lloc.

Aprofundim, depurem i afilem la teoria, perquè les batalles del demà són d'una magnitud gegantesca i ens juguem l'existència com a espècie humana.

En el capitalisme no hi ha futur.

DICCIONARI MILITANT

Agustí Guillamon

Recomanacions

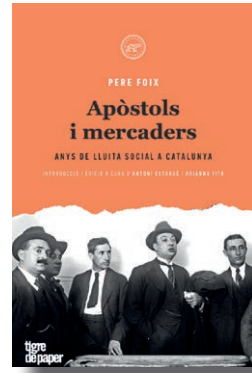
Música



Rozalen

Maria Ángeles Rozalén, coneguda artísticament com Rozalen, és una cantautora i compostora natural d'Albacete que aquest 2019 ha guanyat el premi Serendoya de les arts a la innovació cultural. Els seus tres discos i diversos singles de tendència pop rock acompanyats de la seva guitarra i la seva veu han fet que aquesta cantautora de tant sols 33 anys hagi esdevingut una de les artistes de referència als últims anys

Literatura



Apóstols i mercaders

Tigre de Paper ha recuperat l'obra de Pere Foix, militant anarcosindicalista, que ens relata aquells anys convulsos a la Barcelona rebel dels anys 10 i 20. L'obra original, editada des de l'exili de Mèxic el 1957, Foix narra les vivències personals i col·lectives combinant esbossos biogràfics de personatges capdavanters del moviment obrer d'inspiració anarquista. Els apóstols; Salvador Seguí, Joan Peiró, Joan Roigé, Josep Maria Foix i més militants anònims que identificareu. Els mercaders; els de sempre, la patronal, la policia i les forces de la reacció.

Sèries



The Handmaid's Tale (El Cuento de la Criada)

Aquest any us recomanem sèries de temàtica social, i la primera d'aquestes és The Handmaid's Tale. Aquesta distopia basada en un llibre amb el mateix nom, ens transporta a una societat ultrarreligiosa on les dones són relegades al seu úter, on els homes gaudeixen de tots els llocs de poder i la violació i els abusos formen part de la quotidianitat. Aquesta sèrie ens farà reflexionar en com la barbàrie és capaç d'instal·lar-se a qualsevol comunitat de forma quasi natural, en paraules de la protagonista "Res passa de sobte, però reaccionem tard".



Les Receptes Damunt un cel de fil

(Restaurant vegetarià de Terrassa)



Ingredients

per a 4 persones

Per als vols-au-vents

- 8 vols-au-vent grans
- 12 porros tallats a la juliana
- 2 peces de seitan tallades a dauets
- 300 g d'anacards torrats i molts
- beguda de civada
- sal, pebre i un pessic de nou moscada

Per a la salsa de remolatxa

- 250 g de remolatxa cuita
- 50 g d'anacards torrats i molts
- beguda de civada
- sal i pebre

VOLS-AU-VENT FARCITS DE CREMA DE PORROS, SEITAN I ANACARDS AMB SALSINA DE REMOLATXA

Elaboració

Preparació dels vols-au-vent i el seu farciment

Talleu els porros en tires molt fines, a la juliana, i coeu-los amb una mica d'oli, sal, pebre i un pessic de nou moscada, fins que quedin molt tous. Afegiu-hi llavors el seitan tallat a dauets i deixeu-ho coure a foc lent uns 5 minuts. Remeneu fins que quedi una massa homogènia i afegiu-hi els anacards torrats i molts (molts, no triturats, que quedin com una farina). Afegiu-hi lentament la beguda de civada mentre aneu remenant la massa fins a aconseguir una textura pastosa.

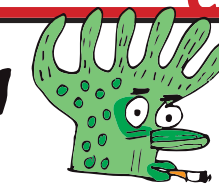
Farciu els vols-au-vent amb la massa i fiquen-los al forn fins que la part exterior quedi una mica torrada.

Preparació de la salsa de remolatxa

Talleu la remolatxa a trossets petits, poseu-los en una batedora de vas (túrmix) juntament amb els anacards, la beguda de civada, la sal i el pebre, i tritureu-ho fins que la salsa quedi del tot homogènia. Si escau, escalfeu-la en un cassó.

Si la salsa us ha quedat massa líquida, afegiu-hi una mica més d'anacards; i en canvi, si us ha quedat massa espessa, afegiu-hi una mica més de beguda de civada.

AIXÒ NO M'HO POTS ESTAR DIENT! (HUMOR SOCIAL)



«Al Sindicat, els treballs preliminars per a l'obra en comú havien despertat una expectació enorme. Però per sobre d'aquesta expectació i dels desitjos purs d'uns pocs, neixien els apetits, l'egoisme personal i l'amor al benefici immediat de la majoria»

M. Bajatierra, 1932



No defallim i no oblidem mai que amb les que van fer la Revolució compartim els mateixos ideals, però també les mateixes misèries de merda!



El joc de paraules

A la roca dalt la muntanya, hi busca parella el solter anglès (de 6 lletres)
per @jocsdeparaules
Solució al problema anterior: Esqueixa

Escac

Negres juguen i guanyen



Diuen que és el remat més brillant dels últims trenta anys. El 1991 als quarts de final del campionat de candidats, s'enfrontaren l'ucraïnès Vassili Ivanchuk (blanques) i el rus Artur Yusupov (negres). Aquest últim, amb dues peces de menys i amb l'amenaça de perdre la torre amb escac, es trobava en una situació desesperada. Però el rus aconseguí, amb un moviment, una jugada devastadora que li donaria la partida.

Solució al problema anterior: 35. Th6+! Dxh6 (és indiferent capturar amb la Dama o l'Alfil), el desenllaç serà el mateix) 36. Dxh6+ i les negres abandonaren, ja que 36... Axh6 37. Th7#

Sudoku

| | | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| | | 2 | | 8 | | | | |
| 4 | 3 | | 7 | | 2 | 8 | | |
| | 6 | | 5 | 9 | 4 | 3 | | |
| | | 7 | | 2 | 3 | | | 6 |
| 3 | 2 | 5 | 6 | 4 | | 9 | 8 | 7 |
| 6 | | | 9 | | | 1 | 2 | 3 |
| | 1 | 6 | 4 | 3 | | 7 | 9 | 8 |
| | | | | 7 | | | | |
| 4 | 3 | 2 | 8 | 9 | | 1 | 5 | |

Partint d'alguns nombres ja disposats en algunes de les caselles, cal completar les caselles buides amb números del 1 al 9 sense que es repeteixin per fila, columna o regió.

Solució:

| | | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| 6 | 7 | 2 | 8 | 9 | 4 | 3 | 1 | 5 |
| 4 | 3 | 5 | 7 | 2 | 8 | 1 | 9 | 6 |
| 1 | 6 | 9 | 5 | 4 | 3 | 7 | 8 | 2 |
| 3 | 2 | 7 | 6 | 2 | 3 | 9 | 8 | 4 |
| 5 | 2 | 5 | 6 | 4 | 9 | 8 | 7 | 3 |
| 6 | 1 | 6 | 9 | 4 | 3 | 7 | 2 | 8 |
| 8 | 4 | 3 | 2 | 8 | 9 | 7 | 1 | 5 |
| 9 | 8 | 1 | 5 | 4 | 3 | 2 | 6 | 7 |
| 2 | 9 | 4 | 3 | 1 | 5 | 6 | 7 | 8 |

"A El Salvador vivim una guerra de pobres contra pobres"

Fredy Samuel Vásquez (Snif), raper i activista

Va topar amb el rap per casualitat i l'ha convertit en una porta per allunyar-se "del radar de la violència". Vásquez s'anomena Snif en la batalla dels versos, amb què denuncia "els mals arrossegats des de la colonització". És un discurs que es proposa treure de l'ombra els barris treballadors d'El Salvador per teixir un altre poder. Un poder lliure de sagnies entre iguals i dirigit a remoure desigualtats. Quan era encara més jove, alguns amics van morir "en formar part de la violència que hi ha a la comunitat". D'altres, en el mateix entorn, van adonar-se que el hip-hop "havia fet alguna cosa" per ells. Es va decidir, llavors, a compartir les expressions artístiques urbanes amb altres joves. Snif ha aconseguit fer-se un lloc en l'escena musical salvadorenca. Organitzar-se i superar la "falta de memòria històrica" és l'estratègia que proposa el raper. Traçar i alçar paraules, l'aposta perquè les vides de barris com el seu no quedin colgades pels relats de violència.

En mencionar El Salvador, les paraules que sovint venen al cap són bandes [conegudes com a pandillas] i violència. Les teves lletres volen fer de contrapès a l'imaginari hegemònic?

Parlo de corrupció i dels poders fàctics que han configurat la nostra societat. Els mitjans només et parlen de massacres. No et diuen que hi ha molts diners entrant a El Salvador per prevenir la violència i que aquesta prevenció no s'està fent. I tampoc et parlen d'artistes que treballen perquè les coses siguin diferents. La meua lluita social des de la música és visibilitzar i dignificar les persones bones i treballadores de les comunitats que molts cops han de migrar, moltes amenaçades per bandes. Són les que venen a Europa a treballar, a buscar la vida digna que tothom ens mereixem, i topen amb el racisme.

Denunciar els abusos de poder et posa en perill?

Jo he tingut por per declaracions que he fet en mitjans de comunicació. Vivint en una comunitat, em poden fer desaparèixer fàcilment. Això ha

passat amb altres activistes de hip-hop, pel que estan dient i fent. És fàcil que ho atribueixin a les bandes, quan pot ser obra d'un sicari enviat per un polític, per un corrupte, per una família de poder. Amençat, al meu país, s'hi sent qualsevol jove, cada dia, fins i tot per la policia i els militars. Als membres de les bandes de la teua comunitat a vegades els coneixes i hi pots mediar fins a cert punt; amb la policia no.

Tu hi has nascut després de la guerra civil, però el relat que transmetes no és el d'un país en pau.

Vivim una guerra de pobres contra pobres, que és la guerra entre bandes. Els governs de dretes de després de la guerra van reprimir, reprimir i reprimir, i van generar una hostilitat que dificulta que la gent s'organitzi. La repressió militar ve per ordres dels Estats Units i és el que les famílies burgeses necessiten: que la gent pobra només tingui com a esperança i lluita sobreviure en el dia a dia. Tenen por de l'organització popular, perquè va donar lloc a la guerra que va permetre exigir drets que no existien a El Salvador.



Què marca la diferència entre el jovent que aposta per construir comunitat i el que no?

La consciència de classe. Et permet entendre que la teua lluita no és enrolar-te en una banda i tenir rivals que no coneixes, pobres com ho ets tu. Veus que la lluita la tens contra un sistema que, d'una manera o altra, hem de derrocar. La sortida és l'organització gestada als barris. La

solució d'esquerres ha de venir de fora dels partits i de la cooperació.

Afavorir aquesta "solució" és el que busqueu amb Acció Urbana. Quin impacte ha tingut connectar amb el hip-hop per les desenes de joves als quals heu arribat?

Alguns es dediquen a l'art i altres ja no, però la seva manera de veure la vida va canviar. Són crítics amb el seu entorn i

sabem que no estan en el radar de la violència. Des de la meua posició, que tinc una mica més de recorregut dins la música salvadorenca, intento obrir-los espais en una indústria quasi inexistente, però que pot donar per viure.

El que vas trobar en el hip-hop és el que altres joves troben en formar part de les bandes?

Fins a cert punt, sí. La banda t'ofereix

una nova família, quan potser vens d'una llar on t'has quedat amb àvies o tietes. I t'ofereixen el respecte de la gent. El hip-hop també és una família, però no et rep de forma violenta i també et fa guanyar un nom. En el hip-hop hi trobes comunitat, un contrapès davant l'egoisme induït per estar sumides en la pobresa i la violència, i a la prioritat de fer diners per sortir-ne.

Entrevista publicada a

La Directa



www.cgtcatalunya.cat

VOLS AFILIAR-TE?

Descarrega't aquí el full d'afiliació
Omple'l i porta'l a qualsevol seu de CGT de Catalunya
o envia un correu electrònic a:
afiliacio@cgtcatalunya.cat

